

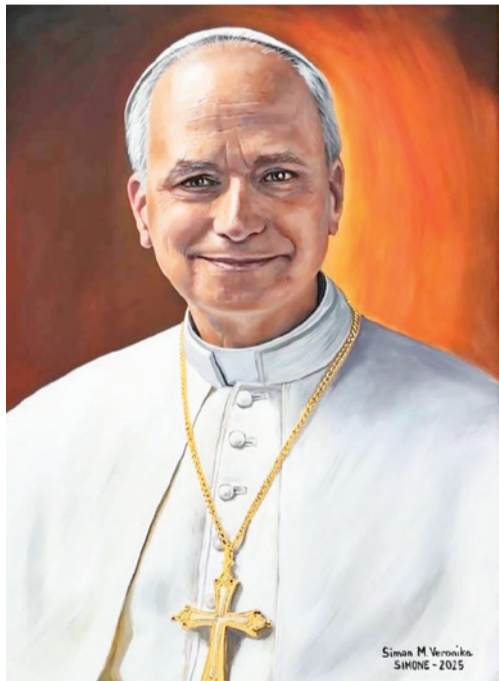
Jézus szíve minden férfiert és nőért dobog

Mária elsőként érezte Krisztus szívverését, szüzi méhének csendjében az élet Igéje a kegyelem szívdobbanásaként jelenik meg – mondta XIV. Leó pápa 2026. január elsején, Szűz Mária, Isten anyja ünnepén az Úrangyala elimádkozása előtt mondott beszédében. A béke 59. világnapján a Szentatya arra buzdított, hogy imádkozzunk mindannyian együtt a világ és a családok békéjéért, kérve ehhez Szűz Mária közbenjárását.

Kedves Testvéreim, boldog új évet kívánok – köszöntötte a híveket XIV. Leó pápa, majd kifejtette: miközben a szokásos ritmussal egymást váltják a hónapok, az Úr arra hív minket, hogy újítsuk meg korunkat, megkezdve végre a minden nép közötti béke és barátság korszakát. Enélkül a jó szándék nélkül nem lenne értelme lapozgatni a nap-tárainkat és kitölteni előjegyzési naplóinkat – állapította meg.

A szentév megtanította nekünk, hogyan ápoljuk egy új világ reményét – folytatta beszédét a pápa, rámutatva: ezt úgy tehetjük meg, ha szívünk megtér Istenhez, a sérelmeket megbocsátással, a fájdalmat vigasztalással, az erényre tett fogadalmakat jó cselekedetté alakítjuk át. Isten is ilyen módon van jelen a történelemben és menti meg azt a feledéstől azáltal, hogy a Megváltót, Jézust ajándékozza a világnak. Ő az Egyszülött Fiú, aki testvérünké válik és megvilágítja a jó szándékú lelkiismereteket, hogy olyan jövőt építhessünk, amely vendégszerető otthon minden férfi és nő számára, aki a világra jön.

XIV. Leó pápa hangsúlyozta, hogy Isten, a jó Teremtő kezdettől fogva ismeri Mária szívét és a mi szívünket. Emberré válva megismerteti velünk a sajátját, Jézus szíve tehát minden férfiert és minden nőért dobog. Azokért, akik készek befogadni Őt, mint a pásztorok, és azokért, akik nem akarják Őt, mint Heródes. Szíve nem közömbös azokkal szemben, akiknek nincs szívük felebarátaik iránt: dobog az igazakért, hogy kitartóak maradjanak elkötelezettségükben, az igazságtalanokért pedig azért, hogy megváltozzanak és megtalálják a békét.

XIV. Leó pápa. Simon M. Veronika festménye

Az Üdvözítő asszonytól születik: álljunk meg, hogy imádjuk ezt az eseményt, amely Szűz Máriában ragyog és tükröződik minden gyermekben, feltárva Isten testünkbe vésődött képét – mutatott rá a Szentatya.

Végül azt kérte, hogy a Béke Világnapján mindnyájan együtt imádkozzunk a békéért. Mindenekelőtt imádkozzunk a konfliktusok és nyomor miatt vérző nemzetek közötti békéért, de otthonaink békéjéért is, az erőszak és a fájdalom által szedett családok békéjéért. Annak képét a bizonyosságában, hogy Krisztus, a mi reménységünk az igazságosság soha ki nem alvó napja, bizalommal kérjük Mária, Isten Anyja és az egyház Anyja közbenjárását – fejezte be fohászával beszédét XIV. Leó pápa. **(Forrás: Vatican News)**

Szent Pál megtérése (Ismeretlen művész alkotása)

Simpf János Kérés

Remény-foganású
újesztendő reggel,
takarj be, takarj be
engem is meleggel...!

Pázmány Péter

A keresztények egységéért

Irgalmas Isten, ki minket egy örök életnek reménységére hívtál, hogy amin Te egy vagy, és egy a tetőled rendelt kereszttség, úgy mindnyájan egy hitben, egy szívvel szolgáljunk Neked: adj szívünkbe Szent Lelket, hogy mindnyájan egyet értsünk, egyet valljunk és a Te akarodban való egységet szorgalmasan megtartsuk. Add, hogy mindnyájan egy akolban legyünk az egy Pásztornak gondviselése alatt, és Téged minden visszavonás, gyűlölség és egymás rágalmozása nélkül dicsérjünk. Térítsd meg, Uram, a te elszéledett juhaidat, vedd el a homályt szívünkről, nyisd meg a siketek fülét, világosítsd meg a vakok szemét, és a te igaz hitedre tanítsd meg a tévelygőket.

A te szerelmes szent Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen.

Ez új esztendőben (is): Hivatás az egységre, küldetés a békére

Írta: Dr. Papp Tibor

Az év fordulópontján mindig megállásra és számvetésre hív bennünket az idő és a Mindenható Isten. Visszatekintünk, mérlegelünk, hálát adunk – és reménykedve előretekintünk. A mögöttünk hagyott esztendő sokunk számára nem volt könnyű: a világban dúló háborúk, a társadalmi megosztottság, az erkölcsi bizonytalanság és a személyes terheink mind-mind próbára tették, tehették hitünket és türelmünket. Mégis, keresztény, krisztusi emberként tudjuk, hogy a hála nem akkor születik meg, amikor minden rendben van, hanem akkor, amikor felismerjük: Isten a nehézségek között sem hagyott el soha bennünket.

Külföldön élő magyarként különös felelősséggel hordozzuk ezt a hálaadást. Távol a szülőföldtől, idegen nyelvek és kultúrák között élve gyakran tapasztaljuk meg, mennyire felbecsülhetetlen érték a hit, az anyanyelv és az egyházi közösség megtartó ereje. Hálát adunk azokért a papokért, lelkipásztorokért és világi szolgálattevőkért, akik fáradhatatlanul építik a közösségeket; a családokért, akik továbbadják a hitet; és mindazokért, akik csendben, a mindennapok hűségében tesznek tanúságot Krisztusról.

Januárban szemünk és szívünk előtt van az ökumenizmus ügye is. Ez a kérdés ebben az összefüggésben nem elvont teológiai vita, hanem nagyon is gyakorlati, erkölcsi feladat. A keresztények egysége nem választható lehetőség, hanem Krisztus kifejezett akarata. „Hogy mindnyájan egyek legyenek” – ez az ima ma talán időszerűbb, mint valaha. Egy olyan világban, amely identitásválsággal küzd és egyre inkább a megosztottság nyelvét beszéli, a keresztények közötti testvéri együttműködés erős jel lehet: annak bizonyítéka, hogy a hit képes felülemelni történelmi sérelmeken, kulturális különbségeken és emberi gyarlóságokon.

Az egység nem jelenti a különbségek eltörlését. Erkölcsi tanításunk alapja az igazság és a szeretet egyensúlya. Nem relativizáljuk hitünket, de alázattal elismerjük: tanulhatunk egymástól. Az ökumenizmus akkor hiteles,

ha nem pusztá udvariasság, hanem őszinte törekvés a közös imára, a közös szolgálatra és a kölcsönös tiszteletre. Erkölcsi kötelességünk, hogy szavainkkal és tetteinkkel hidakat építsünk, ne falakat. A világ nem tökéletes keresztényeket vár tőlünk, hanem hiteleseket: olyanokat, akik nem egymás ellen, hanem együtt állnak ki az emberi méltóság, az élet szentsége és az igazság mellett.

Az új év reménye sem lehet felszínes optimizmus. A keresztény remény erkölcsi döntés: vállalása annak, hogy nem engedünk a közönynek. A remény cselekvésre ösztönöz: hogy felelősséget vállaljunk a ránk bízott világgal, hogy tisztességgel dolgozzunk, igazságosan ítéljünk és irgalommal forduljunk a rászoruló felé. A hit nem menekülés a valóság elől, hanem erő ahhoz, hogy szembenézzünk vele.

Ezért sürgetjük a békét – nem csupán politikai jelszökeként, hanem mély erkölcsi parancsként. A béke nem pusztán fegyvernyugvás, hanem a szívek megtérése. Ott kezdődik, ahol az ember hajlandó lemondani az önzésről, a gyűlöletről és a bosszúról. A háborúk addig nem érnek véget, amíg az emberi szívekben meg nem születik a kiengesztelődés szándéka. Nekünk, keresztényeknek ebben különleges küldetésünk van: imádságunkkal, szavainkkal és életpéldánkkal a béke eszközeivé kell válnunk.

Az előttünk álló év legyen a lelki megújulás ideje. Erkölcsi bátorságra van szükségünk ahhoz, hogy nemet mondjunk a hamisságra, a relativizmusra és az erőszakra, és igent az igazságra, a hűségre és a szeretetre. Ha képesek vagyunk a mindennapokban megélni azt, amit ünnepeinken megvallunk, akkor valóban reményt adhatunk a világnak.

Hálaadással a szívünkben, egységre törekedve és a békéért imádkozva lépünk át az új esztendőbe. Bárhol is élünk a világban, küldetésünk közös: tanúságot tenni arról, hogy Krisztus szeretete erősebb minden megosztottságnál és hogy az emberi szív képes a megújulásra. Ez a remény vezessen bennünket az új évben.

Évszázadok óta a bécsi magyar lelki és szellemi élet fellegvára

A 400 éves Pázmáneum jubileumi kötetét Budapesten és Bécsben is bemutatták

Egy magyar papnevelő intézet az idők viharában – A bécsi Pazmaneum 400 éve 1623–2023 címmel ünnepi kötet jelent meg a Collegium Pazmanianum gondozásában az intézmény fennállásának nemrég ünnepelt 400 éves jubileuma alkalmából. A fényképekkel és dokumentumokkal gazdagon illusztrált könyvkiadványt Fazekas István történész, Vertel Beatrix tervezőgrafikus, Püspöki Apor fotóművész és Varga János rektor alkotta. A 2025. december 10-i budapesti és a december 11-i bécsi bemutatón elmondták: a könyv elkészítésénél a Szentlélek végig jelen volt. Budapesten Erdő Péter bíboros-prímás, esztergomi-budapesti érsek köszöntője után Ifj. Bertényi Iván történész, Bécsben pedig Vencser László teológus, emeritus igazgató ismertette a könyv tartalmát. Előbbi alkalmat Török Máté verséneklő előadóművész, a Kossuth-díjas Misztrál együttes tagja, utóbbit Illés Teréz operaénekes és Őri Gergely, a Bécsi Zeneművészeti Egyetem orgona szakos hallgatójának zongorajátéka színesítette énekes és zenés műsorszámokkal.

„Hívás csak azt szeretni, ami hertelenséggel elműlik, és oda nem sietni, ahol örökkévaló öröm található” – ez a Pázmány Péter-i gondolat volt a mottója a Pázmáneum 400 éves jubileumi ünnepeisorozatának, amelyet a most megjelent ünnepi kötet megjelenése zárt le. Budapesten a D50 Rendezvényközpontban a visszatekintésben elhangzott: a Pázmáneumot 1619-ben alapította Pázmány Péter, de a végleges alapítást 1623-ra datálják. Babits Mihály *Psychoanalysis Christiana* című énekelt versének elhangzása után – amikor még élénken visszhangoztak bennünk Török Máté hangján a „Szenvedni annyi, mint diadalt aratni” költői szavak –, Varga János, a Pázmáneum rektora köszöntőjében elmondta: „Odaadással, lelkesedéssel készült a könyv.” Hozzátette: „Az intézmény négy évszázados múltját bemutató munka valódi közös alkotás, amely a szeminárium viharos történetének és sok ezer pap életútjának állít emléket.” A könyv létrejöttében a rektor szerzőként is

Varga János rektor és Erdő Péter bíboros a budapesti könyvbemutatóon (Fotó: Thaler Tamás)

részt vállalt: ő dolgozta fel Tiszteletreméltó Mindszenty Józsefnek az intézményben töltött időszakát.

Erdő Péter bíboros a kötetet méltatva hangsúlyozta, hogy a bécsi Pázmáneum felbecsülhetetlen jelentőségű az Esztergom-

Budapesti Főegyházmege és az egész magyar egyház életében, meghatározó szerepe, kultúrtörténeti jelentősége vitathatatlan: évszázadokon át formálta a magyar egyházi értelmiséget és jelentősen hozzájárult a Magyar Katolikus Egyház szellemi arculatához. Falai között az elmúlt négy száz évben több mint 4300 kispap tanult, akik nélkül egyházunk nem maradhatott volna talpon a nehéz időkben. A pazmaniták sorából száznál több püspök került ki, továbbá az intézet hat bíborost (Csáky Imre, Haulik György, Simor János, Haynald Lajos, Samassa József, Csernoch János), négy esztergomi érseket (Széchenyi György, Csáky Miklós, Simor János, Csernoch János), hét kalocsai érseket (Gubasóczy János, Csáky Imre, Klobusiczky Ferenc, Kunszt József, Császka György, Grósz József, Hamvas Endre) és a XX. században egy diplomata érseket is adott az anyaszentegyháznak Pintér Gábor nuncius személyében. Végül – amint Erdő Péter az érseki köszöntőjében is írja – a Pázmáneum otthon nyújtott Esztergom üldözött érsekének, az utolsó hercegprímásnak, Isten tiszteletreméltó szolgájának, Mindszenty József bíborosnak, amikor hazája kényszerű elhagyása után ott töltötte száműzetésben életének utolsó időszakát. Onnan indult lelkipásztori útjaira, fáradhatatlanul látogatva a világban szétszóródott magyarokat. A Pázmáneum mint emlékhely azóta is kiemelkedően fontos feladatokat lát el emlékének őrzésében és tiszteletének ápolásában. **(folytatás a 3. oldalon)**

Biblia egy év alatt: 2026. január 1-jén elindult a magyar podcast Fábry Kornél püspök atyával

„A Szentírás olyan, mint egy új szemüveg: helyreállítja a látásunkat”

A világ legnépszerűbb katolikus podcastje immár magyar nyelven is elérhető: a *Biblia egy év alatt* 2026. január 1-jén indult a *Zarándok.ma* magazin felületén, magyar nyelven, Fábry Kornél püspök atya vezetésével. A podcast célja, hogy bárki – életállapottól, életkortól, elfoglaltságtól függetlenül – végigolvashassa és meghallgathassa a teljes Szentírást 365 nap alatt, napi 20–25 perces epizódokban. Fábry püspök atya minden adásban a napi szentírási szakaszok felolvasása után elmélkedéssel és vezetett imával segíti a hallgatót abban, hogy Isten élő szavát a saját életében is felismerje.

A Bible in a Year (BIY) mára világméretű lelki és médiatudatos kezdeményezéssé vált. Az Ascension Press által létrehozott podcast – amelyet Fr. Mike Schmitz atya vezet, Jeff Cavins bibliatanító szakmai háttértámogatásával – 2021-ben indult, és már az első évben átlépte a 300 milliós letöltésszámot, hónapokon át vezette az amerikai Apple Podcasts toplistáit, megelőzve világi tartalmakat is. A podcast hatása gyorsan túlnőtt az Egyesült Államokon: ma már számos országban szerveződnek BIY-közösségek, imacsoportok és helyi kiscsoportos olvasóköri, valamint több nyelvre is készül(t) fordítás. A műsor sikerének kulcsa a Great Adventure Bible Timeline® módszertan, amely időrendi ívre fűzi a Szentírást, így a hallgatók koherens történetként élhetik meg az üdvtörténetet. A BIY világszerte egyre több embert segít abban, hogy rendszeresen olvassa a Bibliát,

elmélyítse imádságos életét és közösségekben növekedjen a hit útján. Ehhez a nemzetközi mozgalomhoz csatlakozott Magyarország is a *Biblia egy év alatt* magyar kiadásával.

A magyar kiadás háttere

A magyar projekt a *Zarándok.ma* szerkesztőségének kezdeményezésére indult. Ők a nemzetközi BIY közösség részeként már hosszú ideje figyelemmel kísérik az amerikai podcast hatását és gyümölcseit. A magyar csapat megkereste az Ascension Press kiadót, akik örömmel adták áldásukat és támogatásukat a magyar fordítás és megvalósítás licencléséhez.

A magyar *Biblia egy év alatt* podcast az Ascension Press és a *Zarándok.ma* együttműködésében, az Új Jeruzsálem Katolikus Közösség közreműködésével valósul meg – hivatalos engedéllyel, a Great Adventure Bible Timeline® rendszerre épülő éves olvasási renddel.

A Great Adventure Bible Timeline® Jeff Cavins katolikus bibliatanító által kidolgozott, világszerte ismert és rendkívül hatékony tanulási rendszer, amely segít átlátni a teljes Szentírás történetét. A módszer lényege, hogy a Biblia 14 nagy narratív könyvét időrendi sorrendben, szinkódolt szakaszokra bontva mutatja be, így a hallgató vagy olvasó könnyen követheti az üdvtörténet folyamatát Ádámtól Jézusig és az Egyház kezdetéig.

A Timeline segítségével egy koherens történetként tárul fel a Biblia, könnyebbé válik a történelmi és lelki összefüggések megértése, a hívő ember elmélyítheti szemé-

lyes kapcsolatát Isten Igéjével. Ez a rendszer szolgál alapul a *Bible in a Year* podcast nemzetközi olvasási rendjéhez is, amely a bibliai könyveket az üdvtörténet logikája mentén vezeti végig nap mint nap.

A sorozat házigazdája Fábry Kornél püspök atya, az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke, a *Misevlog Fábry Kornéllal* sorozat ismert alkotója, a 2021-es Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus főtitkára, akinek szolgálatát és tanítását már itthon és a határon túl is széles körben ismerik. Fábry Kornél püspök atya szerint a *Biblia egy év alatt* kezdeményezés célja, hogy a Szentírás új szemüveggé váljon mindannyiunk számára: „A Szentírás olyan, mint egy új szemüveg: helyreállítja a látásunkat, megmutatja, ki Isten valójában, és hogyan láthatjuk úgy a világot, ahogyan Ő látja. Ezért indul a *Biblia egy év alatt*.” Hangsúlyozza, hogy a közös lelki út nem csupán ismeretszerzésről szól, hanem mély belső átalakulásról is: „Hiszem, hogy ez az év különleges ajándék lesz mindannyiunknak. Isten Igéje képes átformálni a szívünket, a gondolkodásunkat és rajtunk keresztül a világot is.”

A magyar változat különlegessége, hogy nemcsak podcast, hanem közösségi kezdeményezés is. A *Zarándok.ma* a podcast mellé létrehozta a *Biblia egy év alatt kihívást*, amely arra buzdítja a résztvevőket, hogy naponta hallgassák meg a kijelölt epizódot és időszakosan – kéthetente vagy havonta – találkozzanak kiscsoportokban, plébániákon, családban, baráti körben vagy online közösségekben és beszéljék meg a hallottakat.

Fábry Kornél püspök atya kifejezetten bátorít mindenkit arra, hogy helyi Biblia-köröket, kis közösségeket indítsanak, mert Isten Igéje nemcsak személyesen, hanem közösségekben is formálja az embert.

Az Ascension Press nyilatkozata

„Óriási öröm számunkra a magyar *Biblia egy év alatt* podcast elindulása” – mondta Jonathan Strate, az Ascension elnök-vezérigazgatója. „Nagyra értékeljük a *Zarándok.ma*

professzionizmusát, lelkesedését és elkötelezettségét. Biztosak vagyunk benne, hogy Fábry Kornél püspök atya vezetésével Isten Igéje sok magyar ember életét fogja megérinteni. Imáink kísérik a magyar csapatot, és reméljük, hogy ez a projekt sokak számára lesz kegyelmi eszköz.”

Hol érhető el?

A magyar *Biblia egy év alatt* podcast epizódjai 2026. január 1-jétől a *zarandok.ma/bibliaegyevallat* oldalon érhető el. Az éves olvasási terv, a közösségszervező útmutató és további kísérőanyagok is fellelhetőek ezen az oldalon. Lehetőség van hírlevélre feliratkozni, így a napi podcast minden reggel közvetlenül az e-mail-postaládába érkezik.

Fábry Kornél püspök atyáról

Fábry Kornél az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke. Szolgálatát sokan ismerik a *Misevlog Fábry Kornéllal* című YouTube-csatornájáról, ahol érthetően és közvetlenül mutatja be a liturgia szépségét és mélységét. 2021-ben ő volt az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus főtitkára és főszerzője. Püspöki jelmondata: „Minden forrásum belőled fakad” (Zsolt 87,7). 2008-ban a római Szent Gergely Pápai Egyetemen biblikus teológiából doktorált. A *Biblia egy év alatt* magyar hangjaként nap mint nap segít abban, hogy a hallgatók Isten élő szavát meghallják, befogadják és életük részévé tegyék.

Az Ascensionről

Az Ascension egy multimédiás hálózat, valamint a katolikus hitoktatás és digitális tartalmak egyik vezető szereplője. Az elmúlt 25 évben az Ascension több mint 20 millió katolikus hitét segítette elmélyíteni díjnyertes könyveivel, a toplistavezető *Bible in a Year* (Fr. Mike Schmitz atyával)® podcasttal, több mint 50 egyedi hitoktatóprogrammal, valamint az Ascension Presents médiaplatformon és YouTube-csatornán keresztül. (A *Zarándok.ma* sajtóközleménye alapján)

Szieberth Tünde Legyen boldog az új évünk!

Elkezdődött az új évünk, az elmúltra visszanéztünk.

A mérlegét is levontuk, céljainkat tisztán látjuk. Égi kegyet, áldást kérünk, legyen boldog az új évünk!

Gondot és bajt elfelednénk, ami gyötör, eltemetnénk, a kétséget, a félelmet, mint egy mérgező élelmet. Égi kegyet, áldást kérünk, legyen boldog az új évünk!

A nyugodt szív könnyebben, csak az öröm könnye lenne, és nem lenne bántság, sértés, áskálódás vagy versengés. Égi kegyet, áldást kérünk, legyen boldog az új évünk!

A konfliktust felszámolnánk, csatabárdunkat elásnánk, ember emberre ne törjön, háború el ne söpörjön. Égi kegyet, áldást kérünk, legyen boldog az új évünk!

Ne gyötörjön senkit szükség, ne lehessen kényszerűség, ami kell, az megadasson, hiány senkit ne kínozzon. Égi kegyet, áldást kérünk, legyen boldog az új évünk!

Tiszteletben tartjuk egymást, fogadjuk el azt is, ki más, a világot gazdagítsuk, ki esendő, támogassuk. Égi kegyet, áldást kérünk, legyen boldog az új évünk!

Segítséget bőven adjunk, szívünkkel se fukarkodjunk, a szeretet teret nyerjen, ne az érdek vezéreljen. Égi kegyet, áldást kérünk, legyen boldog az új évünk!

Lelkünk fénylőn virágozzon, gyűlölet ott ki ne hajtson, minden boruljon virágba, béke szálljon a világra. Égi kegyet, áldást kérünk, legyen boldog az új évünk!

(2026)

Lukácsovits Magda művészete időtlen

Önarckép (Kolozsvar, 1961)

Szeretettel emlékezünk Lukácsovits Magda festőművészre, aki kilencvenhárom évvel ezelőtt, 1933. január 8-án született Nagykárolyban (és kilenc évvel ezelőtt, 2017. május 7-én hunyt el Memmingenben). Alkotómunkájában végig azt kereste, hogyan szolgálhatja legjobban hitünket és egyházunkat – férje, Hatzack Idmar állandó diakónus (1934–2017) a hitvestársa életművéről kiadott albumnak ezért adta ezt a címet: *Fidem pinxit – A hitet festette*. Lukácsovits Magda keze nyomát Erdély-szerete számos templom őrzi, de emléke nemcsak a templomfalak között, hanem sokaknak – akik még ismerhették őt személyesen – a szívében is ott él. Életművét hitvilágunk képi ábrázolásának szentelte, egy-

egy festményhez a Szentírás szavait is (üzenőszalag formájában) hozzácsatolva. Munkásságát az oltárrendezések teljesítették ki és ez még szorosabb kötődést alakított ki közöttük és katolikus egyházunk között. A diktatúra évtizedeiben elszántan teljesítette küldetését, és folytatta ezt a szabadság korában is, Európa keletebbi és nyugatabbi felén egyaránt. Önarcképével és Jézus-arcképével idézzük emlékezetünkbe rögzös életútját, a Magyar Kultúra Napján különösen tisztelgünk az értékmentés és a szakrális alkotás iránti elkötelezettsége előtt, nagybőjt idején pedig elmélyedünk képsorozataiban, amelyek elcsendesedésre és imára hívnak. (VG)

Jézus (Dés, 1960)

A Magyar Kultúra Napjának üzenete

A magyar kultúra napját 1989 óta ünnepeljük, annak emlékére, hogy Kölcsey Ferenc ezen a napon fejezte be a Himnusz megírását. A kultúra napja megünneplésének gondolata ifj. Fasang Arpád zongoraművésztől, a későbbi kultúrdiplomátától származik, aki így fogalmazott: „Ez a nap annak tudatosítására is alkalmas, hogy az ezeréves örökségből meríthetünk, és van mire büszkének lennünk, hiszen ez a nemzet sokat adott Európára, a világ kultúrájának. Ez az örökség tartást ad, ezzel gazdálkodni lehet, valamint segíthet a mai gondok megoldásában is.”

A Nemzeti Múzeumban őrzött kézirat szerint Kölcsey Ferenc 1823. január 22-én fejezte be a Himnusz megírását Szatmárcse-

kén (a kéziraton csak ennyi áll: Cseke, 1923. január 22.) és erre az eseményre emlékezve ezen a napon ünnepeljük a Magyar Kultúra Napját.

Ilyenkor nagyobb hangsúlyt kapnak a kulturális rendezvények, és egy-egy program, esemény kapcsán sokan sokféle módon próbálnak átadni, megmutatni valamit kulturális, művészeti életünk értékeiből. Felidézzük két nagy zeneszerzőnk szavait is: „Ne legyen kultúra magyarság és magyarság kultúra nélkül” (Kodály Zoltán) és „Kultúrát nem lehet örökölni. Az elődök kultúrája egykettőre elpárolog, ha minden nemzedék újra meg újra meg nem szerzi magának” (Bartók Béla). (A *turul.info* összeállítása alapján)

Február 18-án, Hamvazószerdán kezdődik nagybőjt

Hamvas szerda, latinul *feria quarta cinerum* a nagybőjt kezdő napja a latin szertartásban, Húsvét vasárnaptól visszszámolva a 40. hétköznapi. Ez az időszak emlékeztet Jézus 40 napos böjtjére, amelyet a keresztények a kezdeti idők óta követnek. Az ősegyházban Hamvazószerdán kezdődött a katekumenek előkészítése a húsvéti keresztiségre.

Hamvazószerda legrégebbi hazai liturgiáját a *Pray-kódex* őrzi meg. A hamvazkodás szentelmény, amikor a pap hamuval keresztet rajzol a hívő emberek homlokára a következő szavak kíséretében: „Emlékezz, ember, por vagy és visszatérsz a porba.”

Kuminetz Géza atya szavait felidézve, bár tudjuk, hogy az ember biológiai, anyagi léte honnan indul és hová tart, de mi történik közben? Erre a kérdésre mindenkinek az életével kell válaszolnia. Emberek születünk, majd emberré válunk. Csakhogy milyen emberré? Ez maga a mű, amelynek alanya vagyunk. S a mű annál emberibb, annál inkább emberhez méltó, minél inkább magán viseli a krisztusi vonásokat.

A nagybőjt liturgikus üzenete: mi vagyunk a mű, amelyet életünk folyamán gondoznunk kell, hogy mindinkább kirajzolódjon rajtunk Krisztus arcvonása. (Forrás: Pázmány Péter Katolikus Egyetem)

Évszázadok óta a bécsi...

(folytatás az 1. oldalról)

„Az intézmény történetét bemutató, gazdagon illusztrált kötet a ház legszebb arcát tárja az olvasó elé: megmutatja annak eredetét, működését és mindmáig őrzött művészeti értékeit” – magyarázta a bíboros, egyúttal emlékeztetett, hogy a Pázmáneum nem a jelenlegi, a Boltzmann-gasse 14. szám alatt lévő épületében kezdte meg működését – ide 125 évvel ezelőtt, 1900-ban költözött a Postgassén lévő régi épületből, amely kicsinek bizonyult –, mindazonáltal méltán lehetünk büszkék a mai épületre. A bíboros beszélt arról is, miért volt szükség arra, hogy Pázmány Péter Bécsben szemináriumot alapítson, amikor már létezett egy intézet Nagyszombatban. Mint mondta, az ottani papnevelde kezdetben rendkívül kicsi volt és mai szemmel nézve „nyomorúságos” körülmények között működött, a török közelsége miatt gyakran ingatagá vált a képzés folytonossága. Pázmány ezért látta úgy, hogy az akkor már újjáéledő magyar katolikus közösség számára elengedhetetlen egy stabilabb, biztonságosabb és magasabb színvonalú papnevelő intézmény létrehozása. Erdő Péter rámutatott: „Pázmány tökéletesen realista volt, tudta, hogy egyházmegyéje »úgy magyar, hogy a Magyar Korona területén helyezkedik el«, de izig-vérig katolikus egyházmegye, ahol a hívek is, a növendékek is különböző anyanyelvűek voltak, derül ki a szemináriumi anyagkönyvekből.” Ebben az összefüggésben a Bécsi Pázmáneum mindenképpen egyfajta nemzetközi nyitást is jelentett Nagyszombathoz képest. A képzés későbbi menetéhez szervesen kapcsolódott a Frintaneum (Augustineum), ahol a már felszentelt papok egyetemi szintű teológiai képzésben részesültek. Mivel a püspöki kinevezések hosszú ideig uralkodói jogkörön alapultak, több Frintaneumot és Pázmáneumot végzett pap került a magyar püspökök sorába. Az első világháború után a Pázmáneum kulturális ereje tartotta életben az intézményt. Továbbra is sokan szerettek volna itt tanulni. A most megjelent kötet méltó módon mutatja be ezt az örökséget, állapította meg a bíboros, és örömet fejezte ki, hogy az intézet napjainkban is megtalálta a helyét, működik és szolgál: összekötő kapocs a magyar katolikus egyház és a világegyház, a világi és az egyházi kultúra között, fontos lelkipásztori szerepet játszik az ausztriai katolikus magyarság körében, egyben megkerülhetetlen elemévé vált a bécsi magyarság kulturális életének. Az alapító Pázmány Péter bíboros szándéka a megváltozott történelmi körülmények közepette is beteljesül, a Pázmáneum négyszáz évvel az alapítása után is töretlenül szolgálja a magyar katolikus egyház és a magyar nemzet javát.

„...oly szükséges az igaz hit, hogy e nélkül az üdvösségre senki nem juthat” (Pázmány Péter)

Ífj. Bertényi Iván történész a Pázmáneum több évszázados történelmi jelentőségét hangsúlyozva elmondta, hogy az intézmény már alapítása pillanatától a Magyar Katolikus Egyház megújulásának egyik kulcsa volt. „Más lenne ma a magyar katolicizmus, ha nem lett volna a Pázmáneum. A török által fenyegetett, a felekezeti küzdelmekben nehézségekkel küszködő Magyarország számára kellett a papok, és kellett a jól képzett papok, a jól képzett emberek. Az országban nagy szükség volt a képzett papokra, saját környezetükben vissza tudták hozni és meg tudták tartani a katolikus hitet” – mutatott rá. Egy korabeli összeírás szerint az esztergomi főegyházmegye papjainak mintegy fele pazmanita volt. A XIX. században a frintaneumi képzés kapcsolódott ehhez a hagyományhoz és tovább erősítette a Pázmáneum elitképző szerepét; így alakulhatott, hogy a tizennyolc magyar megyéspüspök fele, valamint mindhárom érsek – az esztergomi, a kalocsai és az egri – egyaránt pazmanita volt.

Elhangzott: a Pázmáneum története nem volt mentes a megszakításoktól és válságoktól: II. József reformjai hosszabb időre szüneteltették működését, az 1848–1849-es bécsi forradalom is ellehetetlenítette egy időre az oktatást, majd a XX. század első fele új kihívásokat hozott. A kommunista diktatúra idején, a vasfüggöny lezárulásával a magyar kispapok számára lehetetlenné vált a bécsi tanulmányok folytatása, 1964 után a klasszikus papképzés befejeződött az épület falai között. A rektorok azonban nagy alkal-

mazkodóképességgel új funkciót adtak az intézménynek, amely a későbbi évtizedekben a bécsi magyar katolikus közösség lelki és kulturális központjává vált. Ma tanulmányi és vendégházként működik, „szentségi karakterrel”, „Pázmány Péter veretes stílusában”.

Török Máté egy újabb énekelte Babits-verssel ajándékozta meg a közönséget; a *Zsoltár gyermekhangra* örök igazsága és mai aktualitása – „...kell, hogy az Úr áldja, védje, aki azt éneklé: Béke” – mindenki szívéhez elért.

A kötet alkotói, Fazekas István történész, Vertel Beatrix tervezőgrafikus, Püspöki Apor fotóművész saját szerepükről beszéltek a kötet létrejöttében. Fazekas István elmondta, hogy munkájában a Pázmáneum gazdag levéltári és könyvtári anyagára támaszkodott. Az előtte szólókhhoz kapcsolódva azt emelte ki, hogy az elitképző intézménynek azon papok sokaságát is köszönjük, akik nagyon küzdelmes pályát befutva, mindvégig kitartóan szolgáltak egy-egy falu vagy kisváros plébániáján. A könyv vizuális világát Vertel Beatrix töredél gondos, részletérzékeny munkája formálta egységgé, amelyben minden kép és motívum megtalálta az egymáshoz leginkább illeszkedő helyét. Varga János kiemelte Püspöki Apor fotós művészi látásmódját, aki több év alatt, az épületet „meglátva” és újraértelmezve készítette el azokat a felvételeket, amelyek különleges hangulatot adnak a kötetnek. Minden esetben kellően sok időt szánt arra, hogy egy-egy felvételen a legjobb fényviszonyokat és perspektívákat örökítse meg, utómunkálatok igénye nélkül. Ez különleges módon mutatja be az épület szépségét, egyben hitelességet is kölcsönöz a képeknek.

Thándor Márk *Advent* című versét énekelte a budapesti est zárásaként Török Máté és mi lélekben vele dúdoltuk: „Nincsen földi kincsem, / Erényem kevés, / Mindenem, mim lehet, / Leteszem e jászol elé...”

„...oly szükséges az igaz hit, hogy e nélkül az üdvösségre senki nem juthat” (Pázmány Péter)

Másnap, 2025. december 11-én, csütörtökön este Bécsben a Pázmáneum kápolnájában ünnepelt szentmisét követően a díszteremben szintén megismerhette az ünnepi kötetet a nagyszámú közönség. Az alkotók mellett itt Vencser László is szólt a jelenlévőkhöz, nem csupán a könyvbe belelapozva, hanem az intézethez fűződő személyes emlékeit is felelevenítve. A következőkben az ő elhangzott beszédét idézzük.

Vencser László: A Pázmáneum a lelki és szellemi élet fontos bástyája

Tisztelt Emlékezők! Szeretettel köszöntöm házigazdánkat, Varga János rektor atyát, együtt szerzőtársaival, akiknek a nevét az imént hallottuk (Fazekas István, Vertel Beatrix és Püspöki Apor). Köszönöm Rektor atyának a felkérést, hogy mutassam be a Pázmáneum 400 éves jubileumára készült ünnepi kötetet. „Egy magyar papnevelő intézet az idők viharában – A bécsi Pazmanium 400 éve 1623–2023” – olvasható a címben.

A kötet tartalmaz a bemutatása előtt legyen szabad ma az itt jelen lévőkkel néhány személyes élményt megosztanom. Bécsi munkahelyem révén az elmúlt évtizedekben, amikor az Osztrák Katolikus Püspöki Konferencia néhány hivatala itt bérelt irodákat ebben az épületben, az ausztriai idegen nyelvű pasztoráció igazgatóságának is itt volt az irodája. Ennek a hivatalnak voltam az igazgatója (húsz éven át). Hosszú éveken keresztül minden hét csütörtökön a déli órában a hivatalok munkatársaival közösen az itteni kápolnában ünnepeltük az Eucharisztia. Ekkor szívódott belém a Pázmáneum lelkesége. Itt látogattam rendszeresen Valentiny Géza prelátest, az egykori pazmanitát, az Europäischer Hilfsfonds Magyarországi Projektek vezetőjét. És itt találkoztam nem csupán a jelenlegi rektor atyával, hanem elődeivel: Veres Árpáddal és Csordás Eörsrel is. Ezek a találkozások és a kávé mellett eltöltött beszélgetések feltöltöttek és bekapcsoltak a kollégium életének légkörébe. És hogy milyen volt ebben a házban a kispapok élete, azt igazán az egykori pazmanita, a későbbi erdélyi püspök életrajzából ismertem meg. Ő Mailáth Gusztáv Károly, aki 1883–1887 között lakott itt, még a régi épületben, nem

a mostaniban. Negyven évig volt Erdély püspöke, 1936-ig. A pazmaniták azokban az időkben itt nagy szegénységben éltek. Valószínű hasonlított a helyzet azokhoz az életkörülményekhez, amelyekben mi a gyulafehérvári szemináriumban az 1960-as években éltük kispapi életünket. Mailáth édesanyja karácsonykor mindig süteményt hozott ide Bécsbe, hogy azzal is szebbé tegye az itt lakók ünnepét.

Azt szokás mondani, hogy ha valahol harminc éven át lehet papneveléssel foglalkozni, megéri felépíteni egy épületet, amely ezt a célt szolgálja. Jelen esetben négyszáz évről olvashatunk ebben a könyvben. Figyelemre méltó az, amiről Erdő Péter bíboros-érsek ír a köszöntőszavaiban: „Az elmúlt 400 évben több mint 4300 kispap tanult a Pázmáneum falai között”, majd így folytatja: „Nélkülik a magyar egyház nem maradhatott volna talpon a nehéz időkben”. Tizenkilenc év híján közel 340 éven át folyt itt papképzés, az 1960-as évek közepéig.

Ezt a négyszáz éves (1623–2023) történetet tárja elénk a történész alaposágával Fazekas István. Itt találjuk az intézet alapításának (1619, 1623) leírását, az *Élet a szemináriumban* fejezetben a Pázmáneum jezsuiták által vezetett korszakát, amikor a kollégium előbb az Annagassében, majd a Postgassében működött egészen 1900 őszéig, amikor is átköltözött az új épületbe a Boltzmann-gasse 14. szám alá. A kötetben olvashatunk a jezsuita korszak végéről (1761), amikor az új esztergomi érsek elrendelte a Pázmáneum áttelepítését Nagyszombatba. Hirtelen halála ebben megakadályozta, és Mária Teréziánál a székeskáptalan elérte, hogy a Zágrábi Egyházmegye, amely megvásárolta a Pázmáneum épületét, visszabocsássa azt az eredeti tulajdonosnak. Így öt évvel később, 1766-ban a rektor és a kispapok visszatérhettek eredeti helyükre.

1784-ben másodszor is bezárták a kollégiumot, a kispapok Pozsonyba költöztek.

A „nemlét” állapota hála Istennek csak tizenkilenc évig tartott. A kispapok a rektorral együtt visszatértek Bécsbe a visszakapott épületbe.

A Pázmáneum XIX. századi történetéről olvasva betekintést nyerünk a XX. század eseményeibe is, amelynek egyik része már a jelenlegi épületben zajlott. 1945 után új korszakkal találkozunk. Az államosítástól tartva a Szentszék 1953. február 26-án az intézet felügyeletét a bécsi érsekre bízta. Ez az állapot 2001. december 29-ig tartott, a Szentszék ekkor a Pázmáneumot visszahelyezte az esztergom-budapesti érsekség hatáskörébe.

A XX. század kiemelkedő eseménye, hogy 1971. október 23-tól 1975. május 6-án bekövetkezett haláláig itt lakott a száműzött

Mindszenty József bíboros. Erről olvashatunk Varga János rektor atya írásában a *Mindszenty József a Pázmáneumban* cím alatt. Írását jelentőséggel bíró megállapítással zárja: „A Pázmáneum örzi Mindszenty bíboros emlékét.” Ennek mi mindnyájan tanúi vagyunk. Ezt Neked, kedves Janó, külön köszönjük!

De térjünk vissza még egy kis időre Fazekas István történész írásaira, amelyek tovább bővítik Pázmáneummal kapcsolatos ismereteinket. Számomra – én is voltam szeminarista Gyulafehérváron (1965–1970), Rómában (1970–1975) és voltam Gyulafehérváron tanár, előjáró (1975–1991), ezért – érdekes részt jelentett, amikor a Pázmáneum előjáróiról olvastam, akiknek a megbízatásuk hasonló volt, mint Rómában a Collegium Germanicum et Hungaricum esetében. Ott szintén a jezsuiták voltak és ma is ők az előjárók, ők vezetik az intézetet, és jelenleg magyar a spirituálisuk, a korábbi jezsuita tartományfőnök, az erdélyi származású Vízi Elemér. A növendékekről szóló részben számadatokkal is találkozunk, például a XVII. század utolsó évtizedében hetven körül mozgott a pazmaniták száma. A XX. század elejétől a költségek emelkedése miatt csökkent a létszám (1907: 22; 1950: 20), az 1960-as évek közepére pedig a növendékek lassan elfogytak. Mintha

a mai jelenségek hasonlítanak az akkori helyzethez: 1970–1975 között, amikor Rómában tanultam, a Collegium Germanicum et Hungaricumban 110-en voltak különféle nemzetiségűek. Ma 30-an vannak. Gyulafehérváron a szemináriumban 1980-ban a négy egyházmegyéből (Gyulafehérvár, Temesvár, Nagyvárada, Szatmár) 180-an tanultak. A mai létszám: 30. Itt Ausztriában szintén drámaian zuhan a kispapok száma, és ugyanez a helyzet Magyarországon is a latin és a görög szertartású katolikusok esetében.

Olvashatunk a kötetben pazmanitákról, akik vértanúhalált haltak. Közöttük találjuk az 1919-ben meggyilkolt Kucsera Ferencet (1892–1919) vagy a román kommunisták börtönében elhunyt Boga Alajost (1886–1954). Olvashatunk pazmanitákról, akik bíborosok, érsekek, püspökök lettek, illetve ott találjuk Valentiny Géza prelátest és a ma is élő Pintér Gábor szentszéki diplomatát.

A *Tanulmányok és nevelés* című rész arról tesz tanúságot, hogy a Pázmáneumban komoly szellemi és lelki élet folyt. A kispapok filozófiai és teológiai kurzusokat hallgattak az egyetemen, így készültek jövődó papi életükre. Működött a Magyar Egyházirodalmi Iskola, a Magyar Iskola, a Szociális Kör és a Dalárda. A kötetben részletesen olvashatunk a napi programról is. Ez is hasonlított a mi egykori kispapi életünk programjához.

Nagyon lenyűgöző az új épületről szóló rész, amelyet már „modern” körülmények jellemeznek. Aki meg akarja ismerni részleteiben a mai épület beosztását, az a kötetben erre is választ kap: a szerzők bemutatják a rektoratust, a kápolnát, a könyvtárat.

A könyv végén találunk kronológiát az intézetről, irodalomjegyzéket, rövidítések jegyzékét, a képek és iratok (172 db) forrásainak felsorolását, valamint névmutatót.

Külön említésre méltó a kápolnában a tabernákulum új kulcsának (2023) fényképfelvétele a 168. oldalon és az ehhez kapcsolódó fotó, amelyen Fábry Kornél püspök látható, amint az új kulcsot a tabernákulum zárában elhelyezi 2023. szeptember 20-án a 400 éves jubileumi szentmisén. A könyvet olvasva érdemes elidőzni a pazmaniták fotócsarnokánál, a csoportképeknél és a korabeli dokumentumoknál. A könyv címlapján a kápolna bejárati ajtajának kilincse, a hátsó borítón pedig az aulában lévő Szent Péter-szobor látható. Köszönjük Fazekas Istvánnak, Varga Jánosnak, Vertel Beatrixnak és Püspöki Apornak ezt a szemet is gyönyörködtető kötetet!

Ezek után úgy érzem, hogy ez az este, ez a könyvbemutató Varga János rektor atyának szóló külön kiemelt köszönőszavak nélkül nem lenne teljes. Elnézést kérek a már említett szerzőtársaitól, de ezt meg kell tennem. A Pázmáneum közelmúltja, jelene és reményeim szerint jövője szorosan kapcsolódik

Vencser László és Varga János atyák a bécsi könyvbemutatón (Fotó: Czyzyk László)

Varga János nevéhez. Kedves Janó! Az előszóban azt írtad, hogy „nem magunkat ünnepeljük”. Engedd meg, hogy ma egy kicsit Veled ünnepeljünk. Az, ami ma a Pázmáneumban történik – lásd az általam jegyzett felsorolást a 13. oldalon –, Neked köszönhető. Azokat Te mind megálmodtad és nagyon sok jó ember segítségével, egyéb munkáid mellett meg is valósítottad. Álmodd tovább a jövőt, és találj a munkádhoz továbbra is jó embereket. Kívánom, hogy a Pázmáneum legyen a jövőben is olyan magyar sziget itt Bécsben, ahol összefutnak a magyar lelki és kulturális élet szálai. Legyen a Pázmáneum olyan központ, amilyen volt a 400 éves történelmében. Ad multos annos! Hajrá Pázmáneum, Hajrá Bécsi Magyarok, Hajrá Ausztriai Magyarok!

(Az Életünk összeállítása)

„Tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok”

Balázs Gergely és Szabó István piarista paptanárokról rendeztek emlékkonferenciát Kecskeméten

Két piarista paptanár, Balázs Gergely (1947–2020) és Szabó István (1941–2020) atyák személyének és szolgálatának az emléke állt a középpontjában annak a nagyszabású konferenciának, amelyet 2025. november 5-én és 6-án tartottak Kecskeméten a piarista templomban. A rendezvény a város hagyományos egyházi konferenciasorozatának részeként valósult meg, az elhangzott előadások pedig rámutattak: a koronavírus-fertőzésben elhunyt két szerzetes a rend alapítója, Kalazanci Szent József jelmondata szerint élt és dolgozott – „Mindent Isten nagyobb dicsőségére és embertársaink javára” –, ma pedig a Szentírás szavai juthatnak róluk az eszünkbe: „*Akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok!*” (Dán 12,3).

Varga Mónika moderátor „nemes hagyománynak” nevezte a konferenciasorozatot, amely immár a 14. állomásához érkezett. A rendezvény ezúttal is szentmisével kezdődött, amelyet Nyeste Pál plébános mutatott be hat paptársra koncelebrálásával a hívekkel, öregdiákokkal, cserkészekkel, a két piarista atya hozzátartozóival és barátaival,

érdeklődőkkel teljesen megtöltött piarista templomban. Szentbeszédében Nyeste Pál Szent István és Szent Imre példáján keresztül az irgalmasság, a békeség és a türelem fontosságát emelte ki. Elmondta: csak akkor válhatunk igazán emberséggé, ha az irgalom vezeti tetteinket, és ahogyan István király rábízta örökségét Irmére, nekünk is képesnek kell lennünk értékeinket továbbadni a fiataloknak. *Nem én vagyok az érdemszerző, én -megőrző vagyok. És a feladatom nem csupán a megőrzés, hanem az erősítő változás – hangzott a tanítás, és ugyancsak fontos feladatunkként jelölte meg Nyeste Pál, hogy vegyük észre a ködöt, ami bennünk van, és osszassuk szét azt.* Balázs Gergely és Szabó István atyákat a szolgálatban elkötelezettségként jellemezte.

Lévai Jánosné önkormányzati képviselő, egyházi ügyekért felelős tanácsnok, a rendezvény szervezője a konferencia kezdetén tolmácsolta Zsódi Viktor tartományfőnök gondolatait, aki üzenetében úgy fogalmazott: „*Azzal, hogy életre hívták és megszerverték ezt a konferenciát, saját öt éves adósságunkat is segítenek nekünk pótolni, hiszen 2020. november 14-én a tomboló Covid-járvány miatt csak szűk körben voltunk kénytelenek búcsút venni két, a kecskemétiéket által igen tisztelt és megbecsült rendtársunktól. Hálásan köszönjük, hogy mindaz a megemlékezés, méltatás és kegyeletadás, ami akkor a járvány miatt esetleg elmaradt, most méltó módon és formában megvalósulhat.*”

A bevezető- és köszöntőszavak után Tokovics Tamás kisfilmösszeállítását tekinthettük meg.

Soltész Miklós egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkár Kalazanci Szent Józsefről, a nyomdokaiba lépő magyarországi piaristákról és diákjaikról tartott előadásában hangsúlyozta: a hitre, tudásra és szolgálatra nevelő iskolarendszer ma is iránytű lehet mindannyiunk számára. „*Napjainkban más módszerekkel, más lehetőségekkel kell tanítani, de két dologra ma is szükség van: szeretetre és időre. Az odafigyelés a gyermekekre ma is a legfontosabb*” – húzta alá személyes emlékeinek felelevenítését követően az államtitkár.

Németh-Nagy Johanna énekművésztől Wolf Péter és Fülöp Kálmán *Ave Mariáját* hallhattuk, majd Móczár Gábor, a Nemzeti Örökség Intézetének főigazgatója, szintén volt piarista diák szólt a jelenlévőkhöz. Megosztotta velük azt is, hogy a brüsszeli magyar lelkes, Havas István volt az osztályfőnöke. Előadásában Móczár Gábor emlékeztetett: 1956 óta hatmillió magzat nem született meg és neki régi terve az emlékküvre egy emlékpark kialakítása a Fiumei úti Nemzeti Sírkertben. Összefognak ezért az Osztie Zoltán atya által létrehozott, életvédő szervezetek támogatói „*Jó, hogy vagy!*” Életvédő Szövetséggel, a Mindenki Születésnapja Alapítvánnyal és az életparti gondolkodás más képviselőivel. Móczár Gábor az ifjúságnevelés kapcsán kitért a Nemzeti Emlékezetpedagógiai Programra is, amelynek célja, hogy a diákok élményszerű mó-

don ismerkedjenek meg Magyarország történelmével és kulturális örökségével, szervezett keretek között, pedagógus kíséretével látogassanak el nemzeti és történelmi emlékhelyekre, magyar emlékpontokra.

Kispál György cserkésztsízt, a Csepeli Jézus Szíve Egyházközség plébánosa a piaristák és a cserkészlet kapcsolatáról, Sík Sándor örökségéről beszélt, majd személyes emlékek felidézésével fejezte ki főhajtását a „*cserkésztsízt piarista matektanár*” emléke előtt. Szabó István covidos rendtársát, Balázs Gergelyt ápolta és eközben ő is elkapta a fertőzést. Kispál György ezzel zárta szavait: „*Amilyen volt Szabó István élete, olyan volt a halála is. Vagy inkább megfordítva: a halála olyan volt, mint az élete: másokért halt meg, mert másokért élt!*”

Bányai Gábor fideszes országgyűlési képviselő, kormánybiztos a covidjárvány áldozataitól esett ötvenezernyi magyarnak állította emlékül előadását, egyben hálafeleként ajánlta azt az orvosoknak, a betegekért imádkozóknak és a családjának. Valódi tapasztalatokat hallhattunk tőle a covidos haláltusájáról. Megrendítő tanúságtételben felidézte száztizenegy napig tartó, mérhetetlenül nagy szenvedését és ezalatti három majdnem-eltávozását, amikor elhunyt édesapjával és Istennel is találkozott. „*Az út a halálig borzalom, de a halál gyönyörű*” – jelentette ki nagyon határozottan. Bányai Gábor azt is a hallgatóságra szívére tette: „*Isten él. Mindent megad, mindent megtesz értünk. Ne hagyjuk magunkat megtéveszteni.*”

Farkas István (Lupus) piarista paptanár, nyugalmazott dunaszigeti plébános, a Budakeszi-Makkosmária kegyhely lelkes A legkiválóbb nevelő: *Mária. A piaristák Mária-tisztelete* című előadásában rámutatott: az elmúlt ötven évben Kecskeméten a Mária-tisztelet elmélyülése Balázs Gergely rendtársának köszönhető. Az oktatásra terve leszögezte: az egyházi iskolák fontosabbak a mai liberális világban, mint a kommunista diktatúrában voltak.

A Piarista Gimnázium Kórusának Fehérvári Gábor tanár által zongorán kísért műsorszámait után Babel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek, a konferencia fővédnökének *Gyógyítás és kereszténység* című előadása hangzott el. „*Az igazi és mindenre kiterjedő betegápolás és kórházintézmény az egyház nevéhez fűződik*” – állapította meg az érsek atya. Szólt arról is, hogy az emberi szaporodás új módszereinél, a géntechnikánál, a szervátültetéseknél, eutanázia vagy halmi segítség nagy kérdéskörében mindig az élet védelme az alapelv. „*A katolikus egyház különösen is képviseli azt az álláspontot, hogy az élet a megtermékenyítéssel kezdődik és a természetes halállal kell hogy véget érjen. Mindaz az eljárás, ami ezt segíti, dicsérendő és alkalmazandó*” – fogalmazott Babel Balázs.

Finta József érseki helynök, a Kecskeméti Főplébánia plébánosa Balázs Gergely atyáról az odaadását, buzgóságát, a betegek iránti óriási elkötelezettségét emelte ki. A nem annyira a szavak, mint inkább a tettek emberét, Szabó István atyát, mint mondta, rendkívül erős közösségi szemlélet, egyszerűség, igazságosság és alázatosság jellemezte. A kettejük példájából levonható lelkipásztori tanulságok között említette

azt, hogy a személyes jelenlét az emberek életében fontosabb, mint a programok vagy a szép szertartások. „*Nem a minden mást háttérbe szorító tehetséggondozás, inkább az emberré nevelés legyen az irány! Ne legnagyobb sportolókat, legnagyobb zenészeket akarjunk nevelni, hanem olyan fiatalokat, akik testileg is, lelkiileg is az alapvető értékekben helyt tudnak állni*” – világított rá erre a nagyon fontos tanulságra is.

Berényi Tivadar adjunktus, a Keresztény Értelmiségi Szövetsége kecskeméti csoportjának elnökét és családját szoros barátság fűzte Szabó István piarista atyához, előadása éppen ezért személyes hangú és szeretettel teli volt. Nyeste Pál plébános pedig az *igazság munkatársának* nevezte a mélyen eucharisztikus lelkületű, a betegekkel és a gyászolókkal együttérző Balázs Gergely atyát.

A program kísérőrendezvénye volt az a kiállítás, amelyen Bedő Istvánné verticsipke-készítő népi iparművész munkáiból is megtekinthettek néhányat az érdeklődők.

A konferencia első napja a 13 éves Deutsch Levente versbe foglalt gondolatainak felolvasása után közös imádkozással és a *Boldogasszony Anyánk* elneveléssel zárult.

Távozáskor mindenki ajándékba kapott egy 78 oldalas, színes kis imafüzetet, amely szintén elmaradhatatlan eleme a nagymúltú konferenciasorozatnak. Este ugyancsak a piarista templomban jótékonysági hangversenyt tartottak a kecskeméti árvák és a Covid-árvák javára, november 6-án, csütörtökön délelőtt pedig a program tanúságtevével folytatódott, majd délben hálaadó szentmisével fejeződött be.

Lévai Jánosné bejelentette: a következő, 2026 novemberében esedékes 15. egyházi emlékkonferencia témája Szent Miklós, Kecskemét város védőszentje és Szent Filoména lesz.

Köszönet illeti Kecskemét Megyei Jogú Város Önkormányzatát és az Alföld Idegenforgalmáért Alapítványt, személy szerint Lévai Jánosné önkormányzati képviselőt és Deutschné Sipos Irén kuratóriumi elnököt a konferencia megszervezéséért, miként az előadókat, közreműködőket, támogatókat és a résztvevőket is. Messzemenően hálát érdemel Szemereyné dr. Pataki Klaudia, Kecskemét város polgármestere is azért, hogy 2013 óta minden évben támogatja az emlékkonferenciákat és esetenként az Önkormányzat dísztermét is felajánlja a rendezvény számára.

Kecskemét keresztény/keresztény város. 2023-ban megalakították az Önkormányzati Imacsoprotot. Minden közgyűlés előtt –

egyházi képviselővel – imádkoznak a város polgáraiért, a betegekért, a fiatalokért, az ország vezetőiért és a várva várt békéért.

Amint Zsódi Viktor piarista tartományfőnök megfogalmazta, a mostani konferenciát a mennyországban is élő egyenes adásban közvetítették, Gergely és István atyák pedig mosolyogva hallgatták végig odafentről a róluk szóló anekdotákat, visszaemlékezéseket, mint ahogy az egy jó hangulatú öregdiáktalálkozón történe. Mi mást is mondhatnánk végül, de nem utolsósorban a két atyának, akiknek az ünneppel és a szakmai tanácskozással emléket állítottunk? Csak azt mondhatjuk: sosem feledjük őket – és nyugodjanak békében! **Varga Gabriella**

Hírek

Orbán Viktor, Magyarország miniszterelnöke és Aleksandar Vučić, Szerbia elnöke vette át 2025. november 27-én Szabadkán a Városháza dísztermében a Pásztor István-díjat. A rangos elismerést a kormány- és államfőnek a Pásztor fivérek: Pásztor Bálint parlamenti képviselő, a Vajdasági Magyar Szövetség elnöke és Pásztor Ábel, a Pásztor István Alapítvány igazgatóbizottságának elnöke adta át. Az idei díjakat annak az történelmi jelentőségű közös munkának az elismeréseként ítélték oda, amely a Vajdasági Magyar Szövetség korábbi elnökével, Pásztor Istvánnal kezdődött, akinek köszönhetően a szerb-magyar kapcsolatok mára egész Európa számára példaértékűvé váltak. Orbán Viktor a magyar és a szerb nemzet közötti történelmi megbékélés, valamint a jószomszédi viszony elmélyítésében, a stratégiai partnerség építésében és erősítésében szerzett elévülhetetlen és meghatározó érdemeivel érdemelte ki a Pásztor István-díjat. A kitüntetést 2024-ben adták át először, akkor Áder Jánosnak, Magyarország korábbi köztársasági elnökének és Tomislav Nikolićnak, Szerbia korábbi államfőjének adományozták.

Nacsa Lőrinc nemzetpolitikáért felelős államtitkár 2025. december 5-én Szatmárnémetiben Pro Partium díjat vett át Bogdán Szabolcs püspöktől és a Királyhágómelléki Református Egyházkerület közgyűlésétől. „*Azért dolgozunk, hogy magyarként és keresztényként tudjunk élni biztonságban a jövőben is*” – fogalmazott a díj átvétele után a Nacsa Lőrinc.

A Digitális Polgári Körök (DPK) 2025. december 13-án Mohácson rendezett találkozóján a háborúellenes gyűlések történetében először a résztvevők imát is mondtak a békéért Kövesi Ferenc, a pécsi Szent II. János Pál Plébánia vezetőjével. Ferenc atya előbb átadta a jelenlévőknek egyik legjobb pap barátja, a lelkipásztori elfoglaltsága miatt távol lévő Bacsmi László mohácsi plébános szeretetteljes köszöntését, majd beszédét így folytatta: „*Kedves Testvérek, egy olyan korban élünk, amikor a béke nem magától értetődő ajándék, hanem közös felelősség tárgya és könyörgés tárgya. Ma itt együtt különösen is érezzük, mennyire szükségünk van arra, hogy a szívünket az Isten elé vigyük. Tőle kérjük azt, amit emberi erőből nem tudunk megteremteni. Kérlek mindenkit, hogy csendesedjünk el, imádkozzunk együtt a békéért, önmagunkért, nemzetünkért, az egész világért. Tegyük szentté ezt az együttléteket, és ami szent, amit szentté teszünk, ott mindig jelen van az Isten. Azzal az imával könyörgjünk a békéért, amit a mohácsiak a háború óta minden szentmise végén elimádkoznak a templomaikban. Kérem, hogy imádkozzák velem, illetve utánam az imát: »Istenem, Te vagy az élet és a békeség forrása. Tudjuk, hogy Te fordítasz bennünket a békeség felé most, a háború idején. Azért imádkozunk, hogy a nemzetek keressék a békeség útját. Adj megértést, mely véget vet a viszálykodásnak. Irgalmat, mely kioltja a gyűlöletet. Megbocsátást, mely legyőzi a bosszút. Tedd képessé az embereket, hogy a szeretet törvénye szerint éljenek.« Most pedig imádkozzunk együtt azzal az imával, amelyre Jézus tanított minket.*” Az imát a mohácsi sportszarnokban jelen lévő a Miatyánk közös elmondásával zárták.

A Digitális Polgári Körök (DPK) 2025. december 20-i szegedi háborúellenes gyűlésén a színpadon egy kerekasztal-beszélgetésben Kiss-Rigó László szeged-csanádi megyéspüspök a következőket mondta a háborúk ármékként megélt adventünkről: „*Ilyenkor a feladat, főleg az Egyház részéről nem az, hogy ideológiákhoz, divathoz, bármilyen elváráshoz igazodva a saját üzenetét fogalmazza meg, hanem azt az üzenetet közvetítse hitelesen, amely megfogalmazódott kétezzer éve (Dicsőség mennyben az Istennek, Békeség földön az embernek). S az a béke, amely ebben az üzenetben szerepel, nem a fegyverroportás színtelése, hanem az a belső béke, amit egyedül az tud adni az embernek, akinek a születésnapjára készülünk és ez körülményektől független. És hogyan ilyen belső békével, befogadva az üzenetet, Őt és a tanítását, ünnepeljük karácsony s közben szolidárisak vagyunk a háború áldozataival, minden emberi nyomorúsággal, akkor ez nem nyomasztja, hanem talán nemesíti az ünneplésünket.*” Arra a kérdésre, hogy világnézeti témákban dolgo-e, feladata-e az Egyháznak a megszólalás, a hívek óvatos orientálása, így válaszolt:

(folytatás az 5. oldalon)

A Svájcban töltött hatvanhat éve alatt is a magyar kultúrát szolgálta

Bemutatjuk Jancsó Béla író, költő, szerkesztő, grafikus

Jancsó Béla 1932-ben született Budapesten; édesapja Jancsó Béla festőművész. Az elemi osztályokat a Szalag utcai Általános Iskolában végezte 1942-ben, majd az óbudai Árpád Gimnáziumban két évig, a csongrádi Szent Imre Gimnáziumban pedig egy évig tanult. „Mint háborús gyerek túl korán lettem felnőtt. Az élet keményen iskolázott” – írja önmagáról. Tizenhárom éves korában a zugligeti PAX Gyermekotthon Farkasvillájába került, ahol négy évet töltött (1949-ig). Jelen volt a Gaudiopolis (Örmváros) alapító gyűlésén, amelynek heves vitáit

A Jancsó-házaspár: Béla és Zsuzsa

lenyűgözően írta le. A Gaudiopolis ügyvezető gyermekköztestársaság volt a zugligeti PAX Gyermekotthonban 1945 és 1950 között. Alapítója Sztéhlo Gábor evangélikus lelkész, a köztársaság első államfője Szöke Balázs, miniszterelnöke Keveházi László, a kultuszminisztere Horváth Ádám volt. Béla államtitkár lett és írt a faliújságba. A tábor lakói szerepet kaptak a *Valahol Európában* című filmben. Szántó Erika film- és színházi rendező két alkotásának is témája volt az alig öt évig működött kezdeményezés.

Jancsó Béla a budapesti Mátyás Gimnáziumban fejezte be középiskolai tanulmányait. Ezt követően 1948-tól a kőbányai Központi Ifjúsági Művészegyüttesnél képezte magát, balettet tanult és turnékon vett részt az együttessel. 1951 és 1953 között a Határőrségnél fegyvermester volt és e mellett szívén viselte a helyi kultúra ápolását. 1953-ban Hercegszántó, Budapest és Nagykánizsa kulturális életét gazdagította és még ugyanebben az évben a Miskolci Nemzeti Színház zenei részlegén táncári és színpadi szerepeket játszott. 1956-ban útja a Győri Kisfaludi Színház színpadára vezette.

Színészi pályáját az 1956-os felkelés szakította meg. „A miskolci és a győri színház színpadán a nagy álom megvalósulhatott volna, ezt törte ketté az '56-os forradalom utáni kényszerű menekülés. A színészi pályámtól elbúcsúzhattam” – fogalmaz egyik bemutatkozásában. A szabadságharc levere után Svájcba emigrált. Következett az ilyenkor szokásos „újrakezdés a nulláról”. A postánál kapott állást. Ott ismerkedett meg egy hívő magyarral, aki könyvkereskedést nyitott Zürichben. Így lett Bélából médiamunkás, aki a posta után egy nyomdában gyakorolta a „Mű”-nyomást és erősítette mint szerkesztő Gilde Barna újságját, a

Hermeszt. A *Hermeszt*ből végül *Duna* lett, egy kedvelt és támogatott svájci magyar újság.

Közben a zürichi Bühler Nyomdában mint művészeti nyomtatás-tervező ismerkedett a szakma további fortélyaiival. Nagy segítség lett a svájci és általában a Nyugaton működő magyar sajtó túlélésében. Szoros kapcsolatot tartott az európai magyar emigráció valamennyi sajtóorgániumával. London, Amszterdam, Bécs, München magyar újságjai mind számíthattak rá mint külső munkatársra, az írásaira, híreire.

Továbbképzés a reklámszakmában, tanfolyamok, kurzusok, szakmai gyakorlatok következtek. Önálló reklámtanácsadó lett, valamint kiadói ügynökséget alapított havi tájékoztató folyóirattal – *Unter uns* – a Limmat völgyében, Zürich és Baden között. Nemcsak mint kiadó, hanem úgy is mint reklámügynök úttörő munkát végzett.

Újhazájában is mindvégig fontos volt számára a magyar kultúra ápolása.

Nem sokkal Svájcba érkezése után újra felfedezte Sztéhlo Gábort, Hasliberg falusi lelkészét, akit azután rendszeresen látogattott. Elkötelezett tagja a Sztéhlo Gábor Alapítványnak. Régi álma valósult meg azzal, hogy Sztéhlo Gábor Hasliberg Hohfluh-i templomának falára 2023-ban emléktábla került. Videóüzenetben köszönte ezt meg, mivel idős kora miatt nem tudott az eseményen személyesen jelen lenni.

Első házasságából két leánygyermek született. A svájci állampolgárság elnyeréséhez fel kellett adnia önálló vállalkozását és az APG-nél (Allgemeine Plakat Gesellschaft / Általános Plakát Társaság) helyezkedett el, nyugdíjazásáig ott dolgozott. Közben feleségével elváltak útjaik.

Béla a svájci útlevelével ismét utazhatott Magyarországra; a Káli-medencében romházak felújításával foglalkozott. Itt ismerkedett meg Miskolci Zsuzsával. A közös érdeklődésből szorosabb kötődés, majd házasság lett. 1992-ben született meg Zsófia lányuk.

Az emigrációban töltött hatvanhat év után Zsuzsával 2022-ben végleg hazatelepültek Budapestre.

Több önálló kötete is megjelent: a *Stürmische Zeiten* német nyelven, magyarul a *Sorsom az élők temetése* és a *Csillognak a cseppek a cserje csúcsán* verses füzetek, valamint a *Bökök* című, a külhoni magyar újságokban megjelent írásából készült válogatás. A feleségével, Zsuzsával közösen

(Nem csak) Gyermekeknek

Vitaminok a léleknek

Ezekben a hónapokban, a tél végéhez közeledve sokan nyomják az ágyat betegen, lázasan, legyengülve. Remélem, Te megúsztad az idei „szezon” és makkegészségesen vészelted át az ideit telet! De mit tehetünk, ha mégis megfáztunk vagy elkaptunk valamilyen vírust? Milyen gyógyszerek, gyógymódok állnak rendelkezésünkre, hogy egészségesen átvészeljük ezt a nehéz időszakot?

Érdemes már ősztől különféle vitaminokat szedni, amelyek erősebbé, ellenállóbbá teszik a szervezetet. A leghatásosabb talán a C-vitamin, amely nemcsak a tablettákban, hanem a különféle gyümölcsökben és zöldségekben, a narancsban, citromban, a paprikában is benne van. Ismerünk azonban „lelki vitaminokat” is. Ilyen például: B-vitamin (Barátságosság), D-vitamin (Derű), E-vitamin (Engedelmesség), F-vitamin (Figyelmesség), K-vitamin (Kedvesség), M-vitamin (Megbocsátás). Érdemes használni ezeket a „vitaminokat” is, hiszen a testi egészségnél talán még fontosabb a lélek egészsége. „Vegyél be” ezekből az orvosságokból mindennap egy szemet!

De nem csupán a vitaminok segíthetnek betegség idején, hanem az imádság is. Februárban sokan felkeresik a nevezetes franciaországi kegyhelyet, Lourdes-ot, hogy a Szűzanyához fohászkozzanak gyógyulásért. A kegyhely történetét sokan ismerik: 1858. február 11-én a Lourdes melletti Massabielle-barlangban a szegény, tanulatlan, egyszerű ifjú leánynak, a tizennégy éves Bernadette Soubirous-nak megjelent Szűz Mária. A jelenések helyén fakadt bővizű forrásnál kezdettől fogva tapasztaltak csodás gyógyulásokat. 1862-ben templomot kezdtek építeni a forrás feletti sziklára, amely 1876-ra elkészült és amelynek IX. Piusz pápa bazilika címet adományozott. A barlangban Bernadette útmutatásával elkészült a Szűzanya márványszobra. A forrás mellett fürdő épült. Lourdes világhírű zarándokhely lett, ahova milliók zarándokolnak el engesztelni és gyógyulásért vagy megnyugvásért imádkozni.

Közeledik a tavasz, de amíg megérkezik, érdemes lelki vitaminokkal és imádsággal erősíteni magunkat!

Kovács Péter

alkotott, *Vijú, a kis varjú meséi* című, négyéves unokájuknak dedikált mesekönyvet (Misszió Média Kiadó, 2025) társszerzőként jegyzi, 2025 decemberében pedig szintén a Misszió Média Kiadó gondozásában napvilágot látott *Rémes rímek és Kalendárium*

című verseskötete is. Életének és alkotásának hű társával, Jancsó-Miskolci Zsuzsával jelenleg a *Vándorlegény hazatér*; a *Vidám nyarak a Balatonnál* és a *Békesség a földön* című kötetek a megjelentetését készítik elő. (VG)

Kísérőszavak Jancsó Béla

Rémes rímek és Kalendárium című verseskötetéhez

Amikor azt mondom, hogy az író, a költő, a rajzművész, a lapszerkesztő, a könyvkiadó, a kultúraszervező, a művelődésmenedzser Jancsó Béla tanít minket, két dolgra gondolok. Egyrészt tanít felfogásból, emberi magatartás- és hozzáállásból. Hiába törte derékba ígéretes színművészi jövőjét a történelem, ő megrázta magát és új hivatást, helyesebben: új hivatásokat keresett magának. S talált is. Igényességét, maximalizmusra törekvését, önzetlenségét pedig mindenki tapasztalhatta, aki egyszer is munkakapcsolatba, szakmai partnerségbe került vele. Aztán tanít minket magyarság- és hazaszeretetről is. Hiába sodorta el szülőföldjéről az elnyomó rendszer rosszakarata, ő távoli új hazájában is magyar maradt, minden lehetséges módon és eszközzel édes anyanyelvünket, gazdag kultúránkat szolgálta.

Jancsó Béla a személyes példamutatásával jár előttünk. Soha semmit nem címért, rangért, az elismerés bármilyen formájáért tett, hanem a saját szíve óhajára. Önmagától vár-

ta el azt, hogy bárhová is állította az élet, ne feledkezzék meg arról, honnan indult, hová tartozik valójában.

Talán ezért is tért haza szülővárosába. Az *itthon* és *otthon* bonyolult kérdése három éve *itthonra* egyszerűsödött. S bár magával hozott Budapestre hatvanhat évnyi zürichi élményt, tapasztalatot, most mégis a Balaton-partról, a Káli-medencéről versel nekünk. Szellemesen, ötletesen, felüldítően, szórakoztatóan. Úgy, hogy ne is akarjuk letenni könyvét. S ha mégis, akkor újra és újra elővegyük. Mert dehogy rémesek: fényesek ezek a rímek, kedvesek a témák és bájosak a rajzok. S dehogy fekete-fehér itt minden. Színesebb, mint gondolnánk.

A mindennapok legmegszokottabb pillanatai sorakoznak itt, továbbbővítve határokat nem ismerő fantáziával, humoros stílusban tálalva. Kedvencünk lesz ez a könyv, nem is kérdés. (Megvásárolható kiadóhivatalunkban 6,- EUR vagy 2300,- forint + postaköltség darabáron.)

Varga Gabriella

Ez a történet két fiúról szól, Bencéről és Paliról. Nem voltak rokonok és azelőtt nem ismerték egymást. Bence Székesfehérváron élt szüleivel, Pali meg Ajkán. Két esemény azonban közös volt: az egyik, hogy az elmúlt szeptemberben mindkét fiú új iskolába került, a másik, hogy mindkét család a téli szünetidőt Hévízen töltötte. Szüleik hamar összebarátkoztak, és a két család együtt járt a Szentlélek-templomba, együtt járt a tóra fürödni, együtt étkeztek, sétáltak, így hát a két fiú is összebarátkozott.

– Mondhatom neked, nagyon utálok az új iskolát – panaszkodott Pali az új barátjának.

– Mi bajod van vele? Túl szigorúak a tanárok? Nehéz az anyag? Vagy hiányoznak a régi haverok? – kérdezte Bence együttérzéssel.

– A tanárokkal nincs semmi bajom, és az anyag sem nehezebb, mint a régi suliban. De a haverok igazán hiányoznak, mert ebben az iskolában mindenki undok.

– Mindenki? Hogyan?

– Hát úgy, ahogyan az undokok mindig undokok. Ha meglátnak, elfordulnak, úgy tesznek, mintha ott se lennék. Négy hónap is elmúlt már, de még mindig nem beszélnek velem, nem hívnak meg magukhoz a szünetben, sem tanítás után a csoportos játékokra, versenyekre. Néha azt hiszem, hogy valami szörnyű betegséget látnak rajtam, és mert nem akarják elkapni, távol maradnak. Érted? És te? Téged is utálnak az új iskolában?

– Nem mondhatnám. Jól megvagyok velük. Klassz a csapat, jókat játszunk.

– De jó neked! Bárcsak mi is Fehérvárra költöztünk volna Ajka helyett, oda, ahol normális srácok élnek! De hogyan lehetnek ott annyira mások a fiúk? És tényleg azonnal befogadtak?

– Hát nem. Őszintén megmondom, ez nem ment azonnal. Ha jól emlékszem, három napba került.

– Micsoda? Csak három napba? Ezt komolyan mondd?

– Olyan komolyan, mint ahogyan a matekvizsga elé nézek.

– Hogy lehet ez? Elmondanád, hogyan történt?

– Úgy, ahogy mondtam. Három napba került.

– Mégis mi történt? Mit csináltál?

– Nem volt benne semmi boszorkányság. Az úgy volt, hogy az első napon jó időben bementem az osztályba, de senki észre sem vett. Hangozom köszöntem nekik, valami olyasmit, hogy „Sziasztok, Bence vagyok”. Nem válaszoltak, de ez nem zavart. Ha bunkók, akkor az az ő bajuk, nem az enyém. Ha pedig csak zavarban vannak,

hát majd túteszik magukat rajta. Leültem a helyemre, készülődtem az első órára. Amikor a tanításnak vége lett és hazamentünk, megint köszöntem: „Viszlát srácok.” Másnap a tanítás előtt megint köszöntöttem őket és hozzátettem: „Ha nem élem túl ma a matekot, nektek hagyom örökül a matek-könyvemet.” Hallottam is valami visszafojtott morajt, ami talán válaszköszöntés volt.

De lehet, hogy nem az volt. Ismét nekiláttam készülődni az órára, és többet nem törődtem velük. A harmadik nap a reggeli köszöntésemre már érhetően válaszoltak és a tízperces szünetben néhányan körülvettek. Nevüket mondták, kérdezték, honnan jöttem, melyik sportot kedvelem, kit tartok a legjobb focistának. Ettől kezdve már elfogadtak, tagja lettem a csapatnak, barátokra leltem.

– Ennyi? Csak ennyit kell tenni, hogy befogadjanak? Manó legyenek, ha ezt értem!

– Pedig nem olyan ördögös a dolog. Apám tanította, hogy a kályha nem ad meleget, ha előbb nem táplálsz fűtőanyaggal, és a fazék nem ad ételt, csak akkor, ha előbb teszel bele valamit. És persze ezenkívül vala-

milyen munkát is meg kell tenni a kályhánál meg a fazéknál, mivel semmi sem történik önmagától. Nem elég valamit kívánni, tenni is kell valamit érte. Nem várhatsz arra, hogy a sült galamb berepüljön a szájba! A sráccokkal is így volt. Előbb nekem kellett lépniem, nekem kellett kitarótnom és sértődöttség nélkül köszönetetnem, nekem kellett mindent „beleadnom”, aztán jött csak az eredmény, csak azután fogadtak be.

– És ez mindig így működik?

– Azt igazán nem tudom, mert nem ismerem minden iskolát, de az én esetemben nagyon is jól működött. Két dolgra kell ügyelni. Az egyik, hogy barátságos legyél, de nem toladó, a másik, hogy ne legyél sértődött, ha azonnal nem esnek a nyakadba. Senki sem szereti azt, aki morcos.

– Hogy te milyen okos vagy, Bence!

– Aligha, mert ezt nem a magam eszéből találtam ki, hanem apámtól tanultam.

Ezen Pali nagyon elgondolkodott, és ott, Hévízen azon nyomban elhatározta, hogy amint visszatérnek Ajkára és újból megkezdődik a tanítás, kipróbálja ezt a Bence-féle előtáplálási módszert, és ahelyett, hogy megbántódva és némán várná a közeledést, a meghívást, most majd ő teszi meg az első lépést.

És láss csodát! Igaz, hogy nem három, hanem négy napba került, de Palit is befogadták és attól kezdve boldog tagja lett a vidám társaságnak.

Balogh Petres Judit

Üzenőfal

Legyen a védnökünk! Kiadóhivatalunk, a Misszió Média Kft, vagy háttérintézményünk, a Keresztény Jövőkért Alapítvány javára juttatott adománya mellé küldje el szerkesztőségünkhöz az üzenetét vagy az idézetét! Nemes célt fog ezzel szolgálni: színesíti, gazdagítja lapunk tartalmát, szórakoztatja vagy éppen elgondolkoztatja olvasóitársait, s mindeközben anyagilag is segíti újságunk megmaradását! Köszönjük!

Egy szeretünk halála egy olyan kincs visszaadása, amelyet Isten csak kölcsön adott nekünk.
Ugri Ingrid, Graz

„Amikor megszületél, te sírtál és a világ örvendett. Eld úgy az életedet, hogy amikor meghalsz, te örvendj és a világ sírjon” (Cheerokee indián mondás).

BPJ

Humorsáv

A sör ára a repülőtársaságok vezérigazgatóinak

Két külföldi nagy repülőtársaság vezérigazgatója belép egy magyar kocsmába és rendel a pincértől:

– Kérünk két korsó sört!

A pincér így válaszol:

– Máris hozom! Mindössze ötven forint lesz.

– Ez aztán valóban olcsó! – mondják nagy boldogan és kifizetik az összeget.

A pincér mosolyogva folytatja:

– Igen, nálunk a legolcsóbb a sör az egész országban!

– Nagyszerű, itt tényleg érzi az ember, hogy kap valamit a pénzéért – válaszolják a vendégek.

– De észrevettem, hogy nincs nálatok korsó! Az további 200 forintba kerül.

A vezérigazgatók nagy szemekkel nézik a pincért, de nem szólnak semmit és kifizetik a felárat.

– A sört az asztalnál kell fogyasztanotok, de úgy látom, nem foglaltatok előre asztalt. Ez további 400 forint lesz. Ha előre foglaltatok volna, csak 100 forint lett volna.

Amazok nagyot nyelnek és kifizetik a plusz 400 forintot is.

– Látom, hogy kicsit testesebbek vagytok, és nagyobb székre van szükségetek, ez további 300 forintba kerül.

A vezérigazgatók bosszankodva, de kifizetik ezt is.

Az egyikük előveszi a mobilját, hogy lefényképezze a kisebb széket, mert úgy érzi, abba is belefért volna.

– Sajnálom, itt nem használhatók elektronikus készülékek, de 200 forintért vásárolhattok rá engedélyt.

A vezérek dühösen ugyan, de ezt is kifizetik.

Viszont ekkorra már nagyon türelmetlenek lesznek és ordítják:

– Hozza már azt a sört!

A pincér erre így válaszol:

– Elnézést, vezérigazgató urak, most szólt a csapos, hogy technikai okok miatt nincs sör. Természetesen visszaadom önöknek az 50 forintot, amit a sörért fizettek.

– Dehát mi fejenként 1150 forintot fizettünk! Mi lesz a többi pénzzel, amit kifizettünk?

– Uraim, az EU-s jogszabályok szerint csak a sör árát kell visszafizetnünk, a kapcsolódó luxuskiadásokat nem. De jöjjenek vissza máskor is, mert nálunk a legolcsóbb a sör!

Pierre Clermidy atya üzenete az új évre

Boldog új évet!

A franciák egyszerűen csak két szóval kívánnak „Jó évet!” az új év kezdetén. A magyarok három szóval fejezik ki ugyanezt: „Boldog új évet!” Miért van szükség erre a bővítésre? Valóban, amikor „Jó évet!” kívánok, akkor nyilvánvalóan a következő évre gondolok, és semmiképpen sem az elmúlt évre! Miért használják a magyarok az újévi köszöntésben az „új” melléknevet, hiszen a magyar nyelv általában tömörebb, mint a francia?

Valójában ez a melléknev kulcsfontosságú szerepet játszik abban a boldogságban, amelyet kívánok, amikor azt mondom: „Boldog új évet kívánok.” A boldogság ugyanis összekapcsolódik az újdonsággal. Boldogságot kívánni valakinek azt jelenti, hogy újat kívánunk neki. Az új év nem lehet az elmúlt év azonos mása.

Természetesen nem arról van szó, hogy el kell felejteni a múltat. Mindig ki kell használni a megélt tapasztalatokat. De pontosabban arról van szó, hogy új életet kell kezdeni. Egy fejezetet le kell zárni. Új fejezetet kell tehát írni. A boldogság nem a múlt rutinos megismétlésében rejlik, hanem a bátor, új kreativitásban.

Ennek az új évnak a kezdetén imádkozom Istenhez, hogy mindenkinek adja meg a kreativitás kegyelmét, és BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNK MINDENKINEK!

Pierre atya

(Forrás: a Párizsi Magyar Katolikus Misszió Körlevele, 2026/1. szám, fotó: www.jesuites.com)

Gyász – Emlékezés

Elhunyt Horvát Veronika (1944–2025)

Horvát Veronika haláláról Adrien Khelif értesítette a Párizsi Magyar Katolikus Misszió Egyháztanácsát és a következő megemlékezést küldte nekik: „Horvát Veronika, született Dósa Veronika 1944. július 3-án született Adán, a mai Szerbiában. Négyen voltak testvérek. Veronika nagyon kedvesen emlékezett a nagybátyjára, aki a családdal együtt élt. Iskolai tanulmányai után varrónőként kezdte nagybetyűs életét. Egy varrodában ismerte meg férjét, gyermeke apját, akivel boldog házasságban éltek, míg a Jóisten magához nem hívta, de ma már újra egymásra találtak a mennyek országában. 1968-ban érkeztek Párizsba, és hamarosan oszlopos tagjai lettek a magyar közösségnek, évtizedeken át itt a Katolikus Misszióban. Személyisége, kedvessége elbűvölte társaságunkat. Hamar megtalálta a kontaktust úgy az idősekkel, mint a fiatalokkal. Most búcsúzunk tőled, kedves barátnőnk. Hirtelen halálad mélyen lesújtott minket. Nyugodj békében. Emlékedet őrizzük szívünkben.”

A Misszió egyháztanácsa és hívei mellett szerkesztőségünk is őszinte részvétét fejezi ki a gyászoló családnak és Veronika barátainak.

(Forrás: a Párizsi Magyar Katolikus Misszió Körlevele, 2025/12. szám)

Társat keres!

Németországban, rendezett körülmények között élő 46 éves fiatalember harminc év körüli magyar, keresztény, intelligens, melegsívű hölgytársat keres. A fényképes levelet Tartós kapcsolat reményében jelégére várjuk e-mailen vagy hagyományos postai úton a szerkesztőség ismert postacímén (lásd: impresszum).

Vízszintes: 1. Az idézet folytatásának első része. 13. Szélein húz! 14. Bűrői. 15. Üres tör! 16. Bach-mű. 17. Tulok. 18. Virág. 20. Zloty. 21. Cupido. 22. Római hat. 23. Végtag. 24. Vissza: becsap, ... tesz. 26. Halfajta. 28. Allóvíz. 29. Ázsiai ország. 31. Becézett női név. 33. Liter. 34. Kis betűi. 35. Keresztül. 37. Elnéz. 39. Összetört rúzs! 40. SIDA. 43. Zsargon. 44. Nyomás mértékegysége. 45. Szerkezeti. 46. Leg betűi. 47. Ek! 49. Emile ..., francia író. 50. Apadás. 51. Fejetlenül sokak. 53. Lábikra. 54. Patás állat. 55. Második betű. 56. Magánhangzó. 57. Stannum. 58. Gyilkol. 59. Jajgat. 61. Sylvester ..., magyar nyelvész. 64. Női név. 65. Vissza: ürügy. 66. Történet. 67. Paradicsom. 68. Fog. 70. Nitrogén. 71. Alá.

Függőleges: 1. A 33. pápa, I. Szent ... 2. Kerek betű. 3. Igekötő. 4. Boldogság. 5. Családtag. 6. Fejetlen vödör! 7. Harap. 8. Magánhangzók. 9. Idő jele. 10. Becézett női név. 11. Kórház jele. 12. Felfog. 13. Az idézet befejező része. 18. ... Szilveszter, orvos, farmakológus. 19. Pajta. 21. Le. 22. Magyarországi község. 25. Máktej. 26. Harc. 27. Robbanószerkezet. 30. Zenei hang. 32. ... Béni, a Szózat megzenésítője. 36. ... anya, Csillagok háborúja-szereplő. 38. Cegléd belseje! 41. Keleti szentkép. 42. Sylvester ..., amerikai színész. 48. Tipli. 52. Felfelé: Cselekedne. 57. Felfelé: ásványi fűszer. 58. Kiskutya. 59. Felfelé: teória. 60. Barma. 62. Legerősebb kártyalap. 63. Fotelkőzép! 64. Kor. 67. Félédes! 69. Rangfokozat. 70. Nitrogén.

Simon Kinga

2025. decemberi keresztrejtvényünk megfejtése: „A kicsi Jézus nem a kinti fagytól fűzik, hanem a szeretetlen, közömbös, hideg szívektől.” Az idézet szerzője: Baric Lajos költő.

Keresztrejtvény

Háromszéki köszöntő

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	Z
13			14									15	
16				17					18		19		
20			21					22			23		
24		25					26			27		28	
29				30		31					32		33
34				35	36				37			38	
39					40	41		42		43			
44				45							46		
47			48		49					50			
51		52			53			54					55
56				57			58			59		60	
61	62		63			64						65	
66					67				68	69			
S				70							71		
									N				

ÉLETÜNK

Az európai magyar katolikusok lapja

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Misszió Média Lap- és Könyvkiadó Kft.
H-1165 Budapest, Zsemlekes út 25/A. I. 5.
+36 70 635 7064 (privát)
iroda@eletunk.net
www.eletunk.net
www.facebook.com/europai.eletunk.ujsg

Felelős kiadó és főszerkesztő:
Varga Gabriella

Felelős szerkesztő:
Vencser László

Konzulensek: Lukács József, Varga János,
Vértesaljai László SJ

Szerzők: Balogh Petres Judith, Dufek Mária,
Kovács Péter, Mustos Edit, Papp Tibor,
Simon Kinga, Udvarhelyi Olivér, Vincze András

Lapunk szerzői, szerkesztői és konzulensei
önkéntes alapon teljesítik vállalásaikat.

Előfizetés:
közvetlenül a kiadóhivatalnál vagy
az európai magyar lelkeségeken keresztül
Előfizetés a 2026. évre közvetlenül a kiadónál:
40 EUR/év (Európa), 8000 HUF/év (HU)

Digitális változat:
20 EUR/év

Bankszámlaszámunk:
MISSZIÓ MÉDIA KFT.

OTP BANK
11716008-22527699

HU85 1171 6008 2252 7699 0000 0000
SWIFT (BIC) azonosító: OTPVHUHB

Nyomdai előkészítés:
Éber Tamás

Nyomtatás:
Micropress Kft.
H-3434 Mályi, Kistokaji út 5.

A szerkesztőség a nem saját jegyzésű cikkek
tartalmáért nem vállal felelősséget,
mindazonáltal kellő körültekintésre
törekszik. Az olvasóinktól és külső
forrásokból érkező cikkek tartalmáért
azok szerzői vállalnak személyes felelősséget.

Szentmise Székelyföldön az *Életünk* újság szerkesztői közösségéért és a külföldre szakadt honfitársakért

Sebestyén Péter székelyföldi plébános atya írásaival az elmúlt hat év során igazán sokszor találkozhattak olvasóink, legutóbb 2025 októberében *Az aradi vértanúk Istenbe vetett hittel áldozták életüket a hazáért* című sorait olvashattuk. Rádiójegyzeteivel, publicisztikaival, könyveivel Péter Páter hosszú ideje jelen van a médiában, ezért is (de nem csak ezért) különösen szívén viseli a magyar nyelvű sajtó azon belül a katolikus sajtó helyzetét. A mellettünk állását pedig most egy másik formában is megtapasztalhattuk.

Szolgálati helyén, Csíkszenttamáson 2025. november 9-én, vasárnap kiosztotta híveinek az *Életünk* újság októberi számának ötven ajándékpéldányát, és kihirdette, hogy két nappal később, november 11-én, kedden este a szentmisét

az *Életünk* újság szerkesztői közösségéért és a külföldre szakadt honfitársakért ajánlja fel.

Így történt, hogy a Hargita megyei – Csíkszeredától huszonkét kilométernyire fekvő – településnek a Szent Tamás apostol tiszteletére szentelt katolikus templomában Szent Márton napján Péter Páter a szentmisét az *Életünk* létét biztosító jötevékéért és a külhoni magyarságot ajánlotta fel.

Köszönjük Csíkszenttamás katolikus közösségének a számunkra nagy kitüntetést jelentő figyelmességét, és külön köszönjük Péter Páter írásait, amelyekkel az elmúlt hat évben számos lapszámunk tartalmát gazdagította! Isten adjon erőt és egészséget neki a lelkipásztori és az írói szolgálat folytatásához egyaránt!

Az Életünk szerkesztősége

A figyelem Kölnben is lapunkra irányult – olvasóink, támogatóink, partnereink nevében is köszönjük az imát, a szentmisét

A 2025. év elején mertünk nagyot álmodni. Mertük azt álmodni, hogy valahol Nyugat-Európában vagy a Kárpát-medencében havonta egyszer lesz egy szentmise, amelyet a miséző

atyá az *Életünk* újság mai nagy családjáért ajánl fel. Még csak novemberben, azaz az év 11. hónapjában jártunk, amikor a – tudomásunk szerinti – 14. szentmisén imádkoztak a lelkipásztorok és a hívek a mi széles közösségünkért. A 2025. november 29-i, szombati kölni alkalomról Mustos Edit küldött nekünk beszámolót. Őt idézzük.

„A Kölni Magyar Katolikus Lelkészség karácsony és húsvét előtt minden évben lelkínapot szervez, hogy méltó módon készülhessünk az ünnepekre. Ebben az évben Gál Hunor nyárádköszvényesi plébános tartotta az elmékedéseket, amelyek segítettek, hogy kinyissuk szívünk ablakát Istenre vagy épp bezárjuk azo-

kat a külső zajok elől, hogy a csendben Isten szava érrintsen meg és töltse be. A lelkínap záró szentmiséje »advent hajnalán« különös jelentőséggel bír: az *Életünk* szerkesztőiért és olvasóiért imádkoztunk. Az új egyházi év hozzon mindannyiunk számára lelki megújulást és kitaratást a jóban.”

Köszönjük Lukács József házigazda plébános atyának a miránk nézve nagyon-nagyon megtisztelő cselekedetét, köszönjük Mustos Editnek a szervezésben való közreműködést, a fényképet és a szöveges beszámolót, és köszönjük az egész közösségnek az imához való csatlakozást.

Adj a Isten, hogy a jövőben mindannyian szeretettel emlékezzünk ezekre az alkalmakra, és sose feledjük elmondani: Hála, Neked, Urunk, hogy meghallgattad imáinkat!

Az Életünk szerkesztősége

Kivételes pillanat: görögkatolikus Szent Liturgiát végeztek Sárospatakon az *Életünk* szerkesztőiért és olvasóiért

Nagyon sok különleges történés övezte az *Életünk* újság jötevékéért 2025-ben havonta felajánlott szentmisék sorozatát, de talán mindegyik közül a 2025. november

16-i alkalom volt eddig a legkülönlegesebb. Legfőképpen azért, mert az Eucharisztia ünneplését ezúttal nem szentmisének, hanem Szent Liturgiának hívták.

Sárospatakon a Szent Péter és Szent Pál főapostolok tiszteletére szentelt görögkatolikus templom ikonostáza előtt

Papp Tibor szociálteológus, kormányzó, lapunk vezércikkírója mintegy száz ünnepelő híve jelenlétében az *Életünk* újság szerkesztőiért és olvasóiért végezte a vasárnapi Szent Liturgiát. „Görögkatolikus egyházunkban már megkezdődött a karácsonyi megelőző bűnbánati időszak, így erre irányítva figyelmünket emlékeztünk meg az újság íróiról és olvasóiról” – írta szerkesztőségünknek küldött levelében még aznap este kedves jó barátunk, a parókia lelkipásztora. S mivel közel száz-an vettek részt – mint írják, örömmel – ebben az imasorozatban, az ajándékba

küldött ötven darab novemberi lapszám nyilvánvalóan kevés volt. „Semmi gondot nem jelent, az ima volt a lényeg” – válaszolta erre Tibor atya, de sebj, küldtünk még egy újságsomagot a közösségnek, hogy a következő alkalommal jusson azoknak is, akiknek november 16-án nem jutott.

„A mai Szent Liturgiát az *Életünk*, az európai magyar katolikusok lapjának szerkesztőiért és olvasóiért ajánlottuk fel. Köszönöm az együtt imádkozást! Isten éltesse a szerkesztőket és az olvasókat!” – jegyezte be a parókia közösségi oldalára Tibor atya 2025. november 16-án, vasárnap este. A fényképek pedig önmagukért beszélnek.

Végtelenül hálásak vagyunk mi is és meghatódtottan állunk a szíves gesztus előtt. A Jóisten áldja meg ezt a kedves sárospataki közösséget, amelynek tagjaiért mi is imádkozunk!

Külön köszönjük Tibor atya tartalmas, elgondolkodtató és szívekhez szóló vezércikkeit, amelyekkel hónapról hónapra megörvendeztetni olvasóinkat! Reméljük, a közös munkát 2026-ban is folytathatjuk. Úgy legyen!

Az Életünk szerkesztősége

Szentmise Zürichben az *Életünk* újságért

Az öröm vasárnapján is megteltek a szék-sorok a Zürichi Magyar Misszió híveinek otthon adó Bruder Klaus-templomban a magyar nyelvű szentmisén. A Golarits Kórus lelkünkig hatoló előadásában csendült fel az *Ó jöjj, ó jöjj Üdvözítő* adventi ének, amely mintegy keretbe foglalta a liturgikus üzenetet.

A szentírási szakaszok – Izajás próféta öröme hívó szavai Isten eljövételéről, valamint Máté evangéliumának kulcsfontosságú kérdése: „Te vagy-e az, akinek jönnie kell, vagy valaki mást várjunk?” – teljesítették

ki lelkünkben az örömteli várakozást. Varga Péter plébános atya a mély hite miatt híressé vált francia költőtől, Paul Claudel-től származó idézettel indította prédikációját, amelyet az *Életünk* újság december havi számában megjelent cikkből olvasott fel:

„Hittem olyan erős kötődéssel, olyan kétséget kizáró bizonyossággal, hogy azóta semmilyen könyv, semmilyen érvelés, egy hányatott élet vaksora sem tudja megingatni, még csak meg sem érinteni hitemet. ... Mennyire boldogok, akik hisznek. Mégis igaz lenne? Igen, Isten létezik és jelen van. Valaki, egy lény, aki hozzám hasonlít. Szeret és hív engem.”

Péter atya közös gondolkodásra hívta a zürichi közösséget: negatívumok vagy örömmel munkálnak vajon bennünk? Tudunk-e

őszintén hálát adni, feltétel nélkül szeretni és örülni? Képesek vagyunk-e olyan tiszta hittel érezni, ahogyan azt Claudel az *Életünk* újság említett számában idézett, *Délben a Szüzanyánál* című versében megvallja?

A prédikáció alap gondolatait adó, hónapról hónapra igényes tartalmat kínáló *Életünk* 1969. óta fontos összekötő kapocs az európai diaszpórában élő katolikus magyarság számára. Péter atyától megtudtuk, hogy Varga Gabriella főszerkesztő asszony kezdeményezésére 2025-ben havonta más-más magyar misszió imádkozott a lap fennmaradásáért, az előfizetők számának növekedéséért, a lap munkatársaiért, az emigrációban élő magyarokért, az imádságos lelkület erősödéséért. December 14-én a zürichi magyar misszió hívei csatlakoztak e lelki lánchoz, imájukban kérve az *Életünk* újság továbbélését, a közvetített keresztény értékek megőrzését, valamint a Svájcban élő magyarság hitének erősödését, amely megóvja közösségünket a keresztény értékrendtől eltérő környezetben való feloldódástól.

Varga Gabriella külön kérte Egyháztanácsunk világi elnökének, Golarits Gyöngynek segítségét, hogy az újságról néhány gondolatot szóljon. Gyöngyi hat évtizede szolgálja szívvel-lellekkel, sugárzó derűvel, rendületlen hittel a magyar közösséget. Diaképekkel illusztrált, személyes hangvételű előadásában bemutatta a lap történetét az alapítástól napjainkig, hangsúlyozva a missziók közös fórumát biztosító újság gazdag kulturális és lelki tartalmának fontosságát. Felhívta a figyelmet az online elérhető archivumra, a nyomtatott, illetve digitális előfizetési módzatokra. A zürichi előfizetők mindkét lehetőséggel élnek, az *Életünk* kézbe vehető és letölthető formában egyaránt örömteli, havi várakozás tárgya.

A Főszerkesztő Asszony külön ajándékkal kedveskedett misszióknak: a szentmi-

se végén a decemberi számból 70 példányt oszthattunk szét a hívek, családok között és délután még egy másik magyar szentmisén, Frauenfeldben 20 példányt.

Kívánjuk, hogy közösségünk tagjai közül is sok új, gazdag szellemi és lelki táplálékra vágyó előfizetővel gyarapodjon 2026-ban az újság olvasótáborra!

Kovács Krisztina, a Zürichi Magyar Misszió irodavezetője

Szerkesztői megjegyzés:

A Zürichi Magyar Misszió vezetője és hívei korábban más alkalmakkor is imádkoztak szentmisén az *Életünk* újságért, így többek között 2025. július 6-án, vasárnap is. Péter atya akkor is vetített képes előadásban mutatta be a lapot (az itt látható első kép akkor készült). Megindító az a kitüntetett figyelem, amellyel munkánkat kísérik és segítik, imával és anyagilag egyaránt. Adj a Isten, hogy az a kapocs, amely összeköt bennünket, legyen erős és kilazulhatatlan a jövőben is. (VG)

Az *Életünk* újság megjelenése 2019 óta Magyarországi Kormányának támogatásával valósul meg. A Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. hozzájárul kiadói hivatalkánk működéséhez, és lapunk fenntartásához.

Köszönjük!

„Kezdeményezésünkre 2025 januárjától 2025 decemberéig minden hónapban legalább egyszer a világ valamelyik pontján egy magyar katolikus lelkipásztor az *Életünk* újság munkaközösségéért, olvasóiért és támogatóiért fogja felajánlani egyik szentmiséjét. Ezzel is szeretnénk éreztetni mindenkivel, aki hozzánk tartozik, hogy fontos nekünk” – így kezdődött az a híradás, amelyet 2025. év elején tettünk közzé az *Életünk* újság weboldalán. Tizenkét szentmiséről álmodoztunk, és decemberben a tizenötödik szentmise hírével lephettük meg olvasóinkat. Íme a tizenöt időpont, helyszín és a szentmisét értünk felajánló lelkipásztor neve:

2025. január 26., Újfehértó, Juhász Imre
2025. február 8., Bécs, Pázmáneum, Varga János rektor
2025. március 25., Marosszentgyörgy, Baricz Lajos
2025. április 6., Izsák, Bajkó Zoltán
2025. május 11., Wels (Felső-Ausztria), Szabó Ernő
2025. június 1., Köbölkút (Felvidék), Puss Sándor SJ
2025. július 6., Zürich, Varga Péter
2025. július 13., Balatonfüred, Fodor János
2025. július 13., Balatonalmádi, Megyesi Ferenc
2025. augusztus 3., Kismarton-Lajtaszentgyörgy, Pál László
2025. szeptember 7., Grác, Molnár Ottó
2025. november 9., Csíkszenttamás, Sebestyén Péter
2025. november 16., Sárospatak, Papp Tibor
2025. november 29., Köln, Lukács József
2025. december 14., Zürich, Varga Péter.

Szívvel köszönjük mindenkinek, aki a szentmiseláncban részt vett, mindannyiuk életére és munkájára a Jóisten bőséges kegyelmét kívánjuk!

Az imát az *Életünk* ügyéért és közösségéért természetesen ki-ki a maga belátása és lehetősége szerint folytat(hat)ja, de az már nem kap ekkora nyilvánosságot, mint a 2025. évre eltervezett és minden várakozást felülmúlt sorozat. Hálánk jelül mi is könyörgünk az Úrhoz ezért a tizenöt közösségért, és mindenkéért, aki hozzánk tartozik. Adj a Isten, hogy megmaradjunk egymásnak a jövőben is!

Varga Gabriella